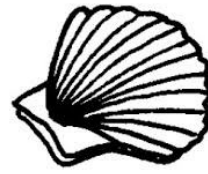

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. XII. szám 2020. december

Furcsa karácsony

Furcsa karácsonynak nézünk elébe, semmi kétség. Amikor e sorokat gépelem, még nem tudni, a rettentő világjárvány szelídül-e hetek múlva, vagy még szörnyűbb ámokfutásba kezd. Pusztíthat-e kedvére megbízható vakcina híján a láthatatlan kór, vagy felcsillan a remény, a szabadulás reménye?

Azt sem sejti senki, hogy a kétségbeejtő körülmények között zajló amerikai választások után ki lesz a szuperhatalom következő kormányosa. És azt sem tudjuk, hányszor vonulnak a különleges egységek egy-egy európai nagyváros forgalmas tereire, hogy megfékezzék, ártalmatlanná tegyék a minden emberit levetkőző „gyilkológépeket”.

Talány az is, hogy a szellem világában száműzetik-e minden fénysugár. Fogas kérdés, az ulmi betlehem Boldizsára vajon meddig kényszerül száműzetésbe, és Bordeaux főterén mikor állíthatnak a jelenlegi tiltást követően újból fenyőfát. Mintha a koronavírusnál is veszedelmesebb ragály terjedne zabolázhatatlanul: a lelki önfeladás pusztító vírusa.

Egy bizonyos. Ez a karácsony messze nem lesz olyan, mint az eddigiek. Az emberek otthonaikba húzódva, a találkozásokat, a közösségi aktivitást minimálisra korlátozva készítik elő és próbálják megélni az Ünnepet. Sarkaiból kifordult világunk önkéntelenül is lehánt mindent eme meghitt, békés

napokról. Mintha visszafelé suhannánk, vissza azokba az időkbe, amikor Legszen- tebb Éj ünneplése a keresztény családok „magánügye” volt. Már csak az a kérdés, segít-e ez a „sallangtalanítás” közelebb kerülnünk a Titokhoz, elvezet-e szívünk féle- mekkel, kételyekkel és persze Reménnyel teli barlangistállójáig.

Örökre meghatározó mozgókép-élményem marad a fehér foltokat osz- lató dokumentumfilm a Hortobágyra telepítettek- ről. A hiánypótló alkotás egyik interjúalánya így emlékszik a legszentebb éjszakára: „Különös közeg volt az ka- rácszonykor istállóban, szal-

mán, jászol mellett tölteni a karácsonyt. Akkor úgy fogtuk föl, Isten csapása, ma már tudom, bizonyos jellegű meghívó volt: a Metropolitanba kaptam tiszteletjegyet. (...) Nem bárkinek adatik meg, hogy rong- gyos istállóban töltsse a karácsonyt, ahol a hiedelem szerint éjfélkor a birkák tédret hajtanak.”

Vajon meddig kell visszaszorulnia és puri- tánabbá válnia az Ige megtestesülése ünne- pének, hogy elérkezzünk a lényegig?

Meddig?

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István

Páros-e vagy páratlan

Zsebemben összekoccantak a diók. Csizmám keményen kopogott a fagyon, a házak békés vacsoraszagot leheltek a levegőbe és a tempom nagy, fekete árnyékán érezni lehetett, hogy nemsokára melegvörösre nyílnak az ablakok, és az éjfél mise orgonaszava úgy zsong ki a havas éjszakába, mint egy kétezereves búbos kemence melege, melyet láthatatlan kezek a Jóság fájával tüzelnek időtlen idők óta.

Deresékhez mentem.

Deres Erzszi már nagylány volt. Nyakában piros „gyöngysor”, szoknyáján száz ránc és szemében annyi csillogás, mint a csillagokban augusztus táján, amikor fehérredni kezd a Hadak útja, és a nádasok úgy susognak, mint a szerelmesek, akik rövid időn belül szökni akarnak a boldogtalanságba.

A feketére érett asztalon égett már a lámpa. A földes szobának olyan szaga volt, mint a kenyérnek és a frissen vasalt vászonnak, az ablakban rozmaring volt és vásott kaszálók – amikor Erzszi szeme rám villant, és én elfeledtem az estét, a diókat, a karácsonyt: mindent. Elfeledtem karácsonyfámat, melyen gyertyák égtek és aranyos díszek ragyogtak, elfeledtem a puskát, amely úgy durrant, mint az igazi, elfeledtem a fenyő bánatos gyantaszagát, a dominólapok fekete pontjait, az építőkockák színes várait, a trombita rekedt hangját és mesés-könyveim hercegnőit – mert Erzszi szemében mindig ott lobogott a Tavasz és ott kísértett távoli búzaérlelő forróságában az asztagok vasárnapi csendje, az életet dajkáló Nyár.

- Páros-e vagy páratlan? – kérdeztük egymástól, összecsukott tenyerünk közt rejtegetve egy vagy két

szem diót, és elszorult a szívünk, ha – nyertünk.

Kis egérfogai néha megvillantak, haján megcsillant a lámpa enyhe fénye, keze az enyémhez ért..., és játszottunk, amíg meg nem kondult a harang éjféle misére.

Amikor hazamentem, a kertajtó puhán hajlott be utánam. A harang szólt még, és mintha zengése millió hűvös, tiszta csókra szakadt volna: arcom megsimogatta a szitáló hó. Csizmám nem kopogott már, mert a hó égi gyapja betakarta az utakat, zsebemben nem zörgött a dió, mert mind elveszítettem, s ettől a veszteségtől úgy tele lett a szívem, mintha a háromkirályok csak nekem hozták volna napkeletről az ara-

nyat, a tömjént és a mirhát.

A templomban már égtek a gyertyák, a sarkokban puhán omlottak el az árnyékok, a kőszentek merev arcán valami lágy várakozás volt, az öreg zászlók úgy csüngtek, mint békés révbe érkezett hajók vitorlái és a csizmák koppanása elveszett az árnyékok határán.

A padok lassan megteltek. Az imakönyvek szétnyílt lapjai úgy suhogtak, mint a galambok szárnya vasárnap délelőtt a torony körül, a fejkendők kis sátrai alatt a szemekben távoli oltárgyertyák lobogtak, a padok előtt kivirágzott a lányok színes rokolyája, és köztük Erzszi, mintha egyedül lett volna, mert csak ő játszott velem „páros-e vagy páratlan”-t, és csak ő adott nekem rozmaringot, amely egy köcsögben nőtt homályos ablakokban. Búgni kezdett az orgona.

Az ősi dudaszó simogató dalát szárnyaira vette az áhítat, mintha az ünnep most született volna a gonoszságtól sötét és sáros világra,

mintha az emberek ezen az éjszakán érezték volna meg az adás gyönyörűségét, a jótevés boldogságát és azt, hogy nem veszett el semmi, ami azért veszett el, hogy öröm legyen belőle.

Búgott az orgona, a gyertyák lobogó fénye megsimogatta Erzszi szőke fejét, aki imakönyvében lapozgatót, de talán a diókra gondolt, amit tőlem nyert.

Most már bevallhatom, hogy csúnyán csaltam akkor éjjel, hogy veszíthessek, hogy valakinek örömet szerezhessenek, és csak most tudom, hogy azok a diók nem Erzsziéi lettek, hanem lágy gurulással odagurultak az arany, a tömjén, a mirha mellé szerény gyermeki ajándéknak. Annak, aki azon az éjszakán jászolban született.

(1942)

Fülöp Áron

Karácsony-este

*Szent este a karácsony-este,
Krisztus szállott alá az égből, -
Hívőnek égi üdv és béke,
Tévelygőnek hit menedéke, -
Krisztus szállott alá az égből.*

*Áldott est' a karácsony este,
Angyalok szállnak alá égből,
Vigaszt hozva, sebet hegesztve,
Kárpótolva, mi el van veszve, -
Angyalok szállnak alá égből.*

*Boldog est' a karácsony este,
Remény s vágy száll alá az égből,
Csüggedt lelket életre keltő,
Tépett szálát továbbra fejtő, -
Remény s vágy száll alá az égből.*

*Gyászos est' a karácsony este,
Ki mindezt várja s nem leli,
Halott reményben, vágyban, hitben,
S felemelni kevés egy isten,
Mert nincs hazája mennyei!*

1885.

30 TIPP, HOGY MEGŐRIZD A FIZIKÁLIS ÉS LELKI EGÉSZSÉGED A JÁRVÁNY IDEJÉN

1. **Készíts időbeosztást:** Próbálj minden napra betervezni valamit, ami nem megszokott, és tervezz legalább 30 percnyi szórakozást.

2. **Testmozgás:** Itt az alaklom, hogy dolgozz fizikai állapotodon. Ha elakadnál, rengeteg ingyenes edzésterv található a világhálón. (A fitnessguruk átlagosan 8948 edzéstervet tesznek közzé percenként az Instagram-on.)

3. **Drasztikusan korlátozd a közösségi médiára és a különböző hírportálokra szánt időt:** Maradj tájékozott anélkül, hogy beszippantana a közösségi média. Próbáld napi legfeljebb kétszer húsz percre korlátozni az erre szánt időt, és csak megbízható forrásokból származó híreket olvass.

4. **Minden nap kelj ugyanabban az időpontban:** Az alvás a fizikai és szellemi egészség gerince. Törekedj a napi 7-9 óra alvásra, és próbáld meg minden nap ugyanabban az időben felkelni.

5. **Egyél napi 2-3 adag gyümölcsöt.** Ne fogyassz túl sok cukrot: Itt az ideje, hogy megbizonyosodj arról, hogy étrended változatos és tápláló mind a fizikális és szellemi egészséged, mind az immunrendszered szempontjából.

6. **Legyen egy öngondoskodó készleted:** Egy meleg takaró, gyertya vagy illóolaj, forró tea vagy hideg fagyó, zene, folyóirat, Biblia.

7. **Tartsd magad a tervhez:** Ilyenkor könnyű kiesni a rutinból. Maradj következetes.

8. **Takaríts, rendszerezd, lomtalaníts:** A tiszta, rendezett tér javítja a hangulatot és a mentális egészséget.

9. **Közösségek:** Amennyiben a helyzet megengedi, találkozz olyan emberekkel, akikkel kölcsönösen tudjátok támogatni egymást. (A járványügyi szabályok betartásával!)

10. **Készíts egy COVID bakancslistát:** keress egy új receptet, amivel meglepheted a családod, olvass el egy hosszabb lélegzetvételi könyvet, fess ki a nappalit, rendezd át a kishálózatot...

11. **Vedd fel a kapcsolatot egy terapeutával:** Ha még soha nem próbáltad ki a tanácsadást, akkor itt a tökéletes alkalom. Szinte minden terapeuta az online térbe költözött, és rengeteg szervezet kínál online foglalkozásokat.

12. **Tegyél jót valakivel:** Az önkéntesség vagy a jótékony támogatás mindig javítja a szellemi egészséget. Nem kell nagy dolgokban gondolkodni. Írj egy levelet egy idős szomszédnak, vagy küldj képeslapot az elszigetelteknek.

13. **Minden napra jusson legalább egy komolyabb beszélgetés:** Használd ki a technológia adta lehetőségeket, és lépj kapcsolatba másokkal. Ez nemcsak COVID-19 idején fontos, hanem mindig. Folytass mély és szívhez szóló beszélgetéseket.

14. **Ne állíts magad elé irreális elvárásokat:** Nem egészséges, ha egyszerre 28 dolgot próbálsz elintézni. Teljesen rendben van, ha ebben a stresszel teli, globális válsághelyzetben néha lazítasz is.

15. **Tervezz be egy digitális „boldog órát”, és társas-**

játékozz online a barátaiddal: Egy pohár bor mellett elbeszélgethetsz rég nem látott barátokkal, iskolatársakkal (az alkohol depresszióhoz vezethet, így az ne igyon, aki depresszióra hajlamos).

16. **Írd le azokat a dolgokat, amik aggasztanak:** Ha gondolatok milliói keringenek az agyadban, akkor próbáld meg naplót vezetni. Az írás az egyik leggyógyítóbb tevékenység lehet, mivel a világot úgy tudod megjelölni, ahogyan azt éppen tapasztalod.

17. **Koncentrálj a mai napra:** Emlékeztess magad, hogy mindez csak átmeneti. Korábban is átéltél már kihívásokat, és ezen is túl leszel majd.

18. **Minden nap tegyél valamit, ami jobbá teszi az életed, vagy jobbá teszi a világot, és fényképezd le:** Csinálj egy albumot a telefonodon vagy a laptopodon, és amikor mélypontra kerülsz, akkor ez emlékeztessen arra, hogy mennyi jót tettél.

19. **Készíts egy „Ha bajban lennék” tervet:** Néha nehéz egyedül, elszigetelve másoktól, és könnyű depresszióba esni. Mély depresszió esetén az öngyilkos gondolatok sem ritkák. Legyen egy barátod, akit ebben az esetben fel tudsz keresni, akivel a járvány ellenére is el tudsz tölteni pár órát, amikor mélypontra jutsz.

20. **Keressd a jót:** Isten megígérte, hogy minden a javunkra válik. Még ebben az örült helyzetben is. Talán több időt tölthetünk a családdal. Talán jobban oda tudunk figyelni az egészségünkre. Talán több időt tudunk Vele lenni.

21. **Lépj kapcsolatba Istennel:** Némelyek számára ez a szeretetben és együttérzésben válik nyilvánvalóvá.

22. **Keress egy kreatív tevékenységet:** Zene, művészet, írás, tánc. Amit a lelked súg. Nem kell megmutatnod senkinek, ha nem szeretnéd, de néha a kreativitás oly módon szabadítja fel az elmét és a szellemet, ahogy arra semmi más nem képes.

23. **Tegyél fel kérdéseket az életcéloddal kapcsolatban:** Gondolkodj, elmélkedj azon, hogy mi a fő célja az életednek.

24. **Tervezd meg, hogy hol szeretnél lenni 3 hónap múlva, 1 év múlva, 5 év múlva, 10 év múlva:** Hívd be Istenet ezekben a tervekbe. A jövőbe való tekintés segíthet, hogy túlláss a jelen helyzet okozta bizonytalanságon.

25. **Találj magadnak egy lelki közösséget:** Nagyon fontos, különösen most, hogy időt szánj arra, hogy felfedezd, vagy újra kapcsolatba lépj hiteddel.

26. **Gyönyörködj a csillagokban, a napfelkeltében, a napnyugtában:** A természet csodálatos módon helyre tudja állítani szellemi egészségünk.

27. **Munkálkodj a legnagyobb álmodon:** Bármilyen az az álom, amit eddig mélyen elrejtettél, itt az ideje elővenni és leporolni. Szánj időt arra, hogy előremozdítsd ezt az álmod.

28. **Szánj időt az önfejlesztésre:** Olvass. Tanulj valami újat. Hallgass meg egy jó podcast-ot.

29. **Gyakorold a radikális empátiát és az önszeretetet:** Ez nem az az idő, amikor a múlt hibáin kellene rágódnod. Akkor lehetsz igazán boldog, ha elkezdted szeretni önmagad és a körülötted lévő világot.

30. **Fókuszálj az emberekre:** Ebben a válságos időszakban az emberek iránti figyelem, törődés és szeretet a legjobb, amit tehetsz.

Forrás: www.recklesslyalive.com

Hallotta?

“NEM SZTRÁJKOLOK” – FUTÓTŰZKÉNT TERJED A FIATAL LENGYEL LÁNY FACE-BOOK-POSZTJA

Ahogy arról korábban már beszámoltunk, az elmúlt napokban Lengyelország szerte több százezren tüntettek a kormány ellen, miután az alkotmánybíróság szerint alkotmányellenes a beteg, akár több hónapos magzatok abortálása. A tüntetők egy szélsőséges csoportja templomokba tört be és szobrokat rongált meg – többek között Szent II. János Pált ábrázoló alkotást is leöntöttek festékkel.

Az indulatok nem csillapodnak, pénteken a szigorítást ellenző és támogató erők is felvonultak – utóbbiak közül több százan védtek a lengyel templomokat az elmúlt napok eseményeit követően. Természetesen a közösségi médiában is élénk eszmecsere – inkább vita- zajlik a témában, az életpárti Maria Anasztazja bejegyzését két nap alatt tizenhatezren kedvelték és majdnem hétezeren osztották – így több százezer emberhez jutott el. Önkéntes fordítóinknak hála most magyarul is elolvashatjátok üzenetét:

“Nem sztrájkolok. Szolidaritást vállalok viszont azokkal a nőkkel, akik az elmúlt hét során válaszul azért, hogy életvédő nézeteket vallanak, és nem támogatják a nők sztrájkját, a következőket hallották vagy olvasták: “azt kívánom, hogy egy szörnyet szüljél, és gyermeked kínok közt haljon meg születése után”, “azt kívánom, hogy a gyereked megdögöljön”, “azt kívánom, hogy az utcán megerőszakoljanak”, sértő, istenkáromló vagy megalázó bejegyzéseket és fenyegetéseket kaptak.

Szolidaritást vállalok a fogyatékkal élő emberekkel, akik érzékenységét sárba taposták. Akik azt hallották, hogy életük kevésbé fontos, mint az anyjuk „választása”. Hogy másodosztályú polgárok.

Szolidaritást vállalok az édesanyjakkal, akiknek volt bátorsága – igen bátorsága – nyilvánosan kiállni az életért, a sajátjukhoz hasonló gyermekek mellett, aminek következtében gyűlölettenger öntötte el őket.

Szolidaritást vállalok mindazokkal a nőkkel, akik megaláztak és megbélyegzettnek érzik magukat, akik úgy érzik, nagyon magas árat fizetnek azért, hogy hűek önmagukhoz. Mindazokkal, akik elvesztették barátaikat és ismerőseiket az elmúlt héten. Akik úgy érzik, hogy elveszítik a szólásszabadságukat. Mindazokkal, akik egyszerűen félnek.

Szolidaritást vállalok mindazokkal a nőkkel, akik az állítólagos jogaikért folytatott harc jegyében nem hajlandók megtámadni a templomokat és megrongálni a szobrokat.

Szolidaritást vállalok azokkal, akik számára a kihirdetett sztrájkkövetelések idegenek, és nem akarják, hogy bármi közük legyen hozzá.

Bátorság.

#babieslivesmatter #nemsztrájkolok #notinmyname

Mondd csak, hol vagy, Uram?

Kerestelek fűben-fában-virágban, de csak természettudományos megfigyelésekre

találtam, meg jujdeszép pillanatokra, pedig vártalak!

Kerestelek a gyermekem szemében, amely egyben az én szemem is volt, magam néztem vissza magamra, átéreztem a borzongató nagy folytonosságot,

a nemzedékről nemzedékre áramló erőt, de ott se voltál!

Kerestelek apám halálakor sírásokban meg torokszorulásokban, a széteső test kétségbeesésében, a remény és rémület közti

szakadékokban, gondoltam, csak előbújsz már végre!

Kerestelek az Igében, de csak csűrés-csavarást

találtam, értelmezések értelmezéseit, furfangos retorikákat, nem tudtam, a labirintus melyik ágában találkozhatom veled.

Kerestelek a közösségben, derék emberek voltak ott, de éppolyan szálnalmasak és töredezetek, mint én, egyikben sem láttam arcodat.

Mondd csak, hol voltál, fiam?

Üzentem fűvel-fával-virággal, de el voltál foglalva a vizsgálódással, gyermeked szemébe titkot rejtjeleztem, de az apai büszkeség elfedte,

vigasztaltalak volna apád halálakor, de a sürgés-forgás, dohogás lekötött, nem értél rá meghallgatni engem, könyvbe bújtam kedvedért,

de nem bíztad rá magad a betűkre, szimatoltál, értelmezgettél, mérlegeltél, folyton visszahőköltél, pedig ha az egyik lépőköre nem teszed rá lábadat, a következőt

nem éred el, szétosztottam magam a közösségben, de te mindig a hiányokat lested, nem az emberekben fellelhető mozaikköveimet.

Ha suttogok, túlharsogsz, ha kiáltok, megrémülsz vagy kegyetlennek tartasz,

az egőd mindig ott ugrál közted és köztem. Ha néha félreállítanád, tudnánk végre beszélni. Úgy vágyom rád!

Lackfi János

A város, ahol 11 órakor harangoznak

Októberi egyházi kirándulásunkon az Alpok-alja ékszerdobozának is nevezett kisvárosban, Kőszegen jártunk. Hűvös, ködös időben gyülekeztünk, reménykedve, hogy napközben ránk mosolyog a nap is. Lassan mindenki elfoglalta a helyét a buszban és elindultunk. A több mint háromórás út alatt volt mód beszélgetésre, szunyókálásra, reggelizésre. A Balaton felvidék csodás vidékét a Sümegi vár ködbe burkolódzó látványa zárta le.

Kőszeg Vas Megye nyugati szélén, az osztrák határ közelében fekszik. Végre megérkeztünk! A vár parkolójában várt bennünket lelkes idegenvezetőnk, a helyi középiskolás kollégium igazgatója. Nosza induljunk felfedező sétánkra! Már az első pár méterben megcsapott a városka hangulata. A szűk utcácskák, a középkori házak, a vár monumentális látványa. Kőszegen magyar, német és horvát kultúra keveredik.

Első megállónk a Jurisics vár volt. Napjainkban múzeum, művelődési központ és várszínház működik falai között. Jurisics Miklós várkapitánynak sikerült 1532-ben a török sereg ellen megvédeni Kőszeget. A várkapitány alig ezer főből álló serege 19 török ostromot vert vissza. A győzelem emlékére szólal meg mindennap 11 órakor a harang. A városi múzeum állandó kiállításán a település történelmét ismerhetjük meg. A pincében középkori terített asztal várt bennünket. A fotók, selfik elkészítéséhez királyi jelmezek is rendelkezésre álltak. A bátrabbak kipróbálhatták az ostromnál használt fegyvereket, kardokat, bárdokat, szablyákat. Kőszeg lakossága évente történelmi játékok keretében eleveníti fel, korhű ruhákban az ostromot. Gesztenyefesztivál sátrai között, a forralt bor illatától kísérve hagytuk el a várudvart.

Tovább andalogtunk egyik csodából a másikba estünk. Borospincék, zegzugos, romantikus síká-

torok, festett középkori polgári házak. Az Alpok felől érkező tiszta hűvös hegyi levegő, az őszi ruhájába öltözött színes lombkoronájú fák, az utcai ízléses dekorációk különös miliót teremtettek. A város középkori piacterén folytatódott sétánk. Itt található a Hősök kapuja, a hajdani déli városkapu, a város bejárata. A városháza amely a XIV. századtól ugyanabban az épületben működik. Európa egyik legszebb patikájában, az Arany Egyszarvú Patikamúzeumba rácsodálkozhattunk az eredeti faragott berendezésre, az üvegcsék, porcelán tárolók, patikamérlegek látványára. A tér közepén Mária-szobor, mögötte zenélő Városkút. Egymás mellett két templom, Szent Imre és Szent Jakab nevét viselik. A képet tovább árnyalta a régi zsinagóga felújítás alatt lévő épülete, az Evangélikus templom, melynek óratornya a templomtól távolabb áll. A történelmi belváros ékessége a Jézus-Szíve templom a maga 57 méteres kissé ferde tornyával.

Csoportkép elkészítését követően idegenvezetőnk elköszönt tőlünk. Szabadprogram alatt folytathattuk a város felfedezését. A házak előtt kihelyezett becsületkasszás asztal-

kák, virágokat, gesztenyét, gyümölcsöket kínáltak. Természetesen Lóránt atya meglepetés programmal is készült. (Már reggel is sejtettük a muzeális írásvevítő láttán.) Az 56 csepp vér c. zenés darab megtekintésével a forradalom emléke előtt tisztelegtünk. Csapatépítő programunk igazi szellemi fejtörőnek bizonyult!

Természetesen egy olyan városból, ahol 1740 óta vezetik a „Szőlő jövésének könyvét” nem távozhattunk borkóstolás nélkül. Így a napot a hegyközség bemutatótermében zártuk le. A gyöngyöző bokroknak köszönhetően, egyre oldottabb lett a hangulat. Köszegtől nótaszóval búcsúztunk. Köszönjük Lóránt atyának, hogy ízelítőt adott a városából, kinyitotta az ékszerdobozt. Mindenképpen visszatérünk, hiszen számos csoda vár még felfedezésre a városban és a környékén is.

Balogh Kati
Lengyeltóti

Karácsony.

De hol van Jézus?

1980 decemberében Chiara Lubich Zürichbe látogatott. A karácsony előtti városképet látva születtek meg benne ezek a gondolatok.

A város utcáin ragyogó fények a karácsony közeledtét hirdetik.

Elegáns üzletek végtelen sora, túlcsonduló gazdagság. Az autónktól balra, íme egy sor szembetűnő kirakat. Az üveg mögött lágyan szállingózik a hó: optikai csalódás.

Amott egy rénszarvasszán: rajta gyerekek, Walt Disney figurák. Látunk Téliapót, őzeket, malacokat, nyuszikat, békákat, bábokat és piros arcú törpéket. Mindegyik mozog, mintha élne.

Óh! Angyalkák! Dehogy! Tündérek, nemrégiben a hófehér táj díszítésére találták ki őket.

Egy kisfiú a szülei mellett lábujjhegyre állva, elbűvölve figyel.

Az én szívemből azonban méltatlankodás, majd lázadás fakad: ez a gazdag világ meghamisította a karácsonyt, mindazt, ami vele kapcsolatos, és kilakoltatta Jézust!

Szereti a karácsony varázsát, külsőségeit, a hozzá fűződő barátságokat, az ajándékozást, a fényeket, a csillagokat és az énekeket.

A karácsonyból az év legnagyobb bevételét próbálja kihozni.

De megfélekedzik Jézusról.

„A világba jött, de övéi nem fogadták be.”

„Nem kapott helyet a szálláson,” még karácsonykor sem.

Ma éjszaka nem tudtam aludni. Ez a gondolat ébren tartott.

Ha még egyszer születnék, sok mindent csinálnék. Ha nem alapítottam volna meg Mária Művét, létrehoznék valami olyat, ami minden ember karácsonyát szolgálná itt a földön. A legszebb képeslapokat nyomtatnám a világon. Művészi értékű szobrokat formáznék. Verseket, régi és új dalokat vennék lemezre, kicsiknek és nagyoknak szóló könyveket adnék ki a szeretet e titkának csodálatos illusztrációival, színdarabokat, filmeket rendeznék.

S ki tudja, mi mindent csinálnék még...

Ma megköszönöm az egyháznak, hogy megmentette a festményeket.

Amikor sok évvel ezelőtt egy olyan országban jártam, ahol az ateizmus uralkodott, találkoztam egy pappal, aki angyalszobrokat faragott, hogy emlékeztesse az embereket az égiekre. Ma jobban megértem őt. Szükség van erre a gyakorlati ateizmus miatt, amely napjainkban elárasztja az egész világot.

Valóban fájdalmas, hogy az emberek megtartják a karácsonyt, de közben száműzik az Újszülöttet.

Legalább a mi otthonainkban kiáltunk bele a világba, hogy ki az, aki ma megszületett, és ünnepeljük Őt, mint még soha!

KARÁCSONY ELŐTT

**Már hó szitái a fenyvesek között és
korán beálló esték fénye ég,
oly mély a csend és én úgy
készülődöm**

**ujjongó szívvel, Istenem, feléd.
Most én megyek. Te voltál már a
földön.**

**Ó hány karácsonyt játszottam neked!
Amim csak volt, a két kezembe tettem
egymásután: egy hosszú életet.**

**Mondd, vársz reám? Olyan remegve
kérdem**

**s oly boldogan, mint szentestén
kölyök.**

**Most rajtad áll, hogy szívemet
betöltsed.**

Csitt! Angyal jár a zárt ajtók mögött.

Szent-Gály Kata

Reményik Sándor

Az eljövendőt várom...

*Már ledőlnek a lelkeim tornyai,
Miket a hiúság emelt,
És porrá teszek minden cifra házat,
És pusztasággá teszem e kebelt,
Hol fölelő hajta bujdos az alázat.
E kongó pusztaságban, végtelen,
Csillagtalán, adventi éjeken
Várom az eljövendőt.*

A költőt.

*Az egyetlen, az igazit, nagyot,
Aki nekem én csak szolgálja vagyok,
Aki majd tüzzel, lélekkel keresztel
És hódít lanttal, karddal és keresztel,
Őt várom, őt, az igazit, nagyot,
Mert én fáradt vagyok,
Mert én gyenge vagyok,
S ő, mert nem én vagyok az igazi!*

*Az én bíborom: ronggyá foszlik el,
Az én aranyam: ónná folyik szét,
Nekem a mennyországom is pokol,
S a szivárványom csupa szürkeség.
Az én muzsikám: "vén cigány" zenéje,
Én érzem: ez a vég.*

Az eljövendőt várom.

*És egyengetem az ő útjait:
Fogékony, izzó szívekre találjon!
S én majd megnyugszom, ha lábához tettem
Kopott lantom és kopott csatabárdom.*

Mit rejt a kagylóhéj?

Ha megdobnak kövel...

Egy férfi éveken keresztül gyűjtött egy új Mercedesre. Végül a sok munka és félretett pénz meghozta a várva várt pillanatot. Nagy örömmel és izgalommal hajtott hazafelé, hogy családjának és barátainak is megmutathassa az „álomautót”.

Útközben megállt, hogy betérjen az egyik barátjához. Talált egy helyet, ahova beparkolhat, hátramenetbe tette az autót és nagy lendülettel elkezdett tolatni. Egyszer csak egy kő koppanását hallotta az új autóján. Hirtelen lefékezett és kiszállt. Láta, hogy egy kisfiú dobta meg a kocsit, s ezzel máris megsérült a gyönyörű fényezés.

A férfi kikelve önmagából elkezdett üvöltözni:

– Te normális vagy, kölyök? Nincs neked eszed? Ha majd jól elverlek, elmegy a kedved az ilyen örülségektől, hogy mások kocsiját kövel dobáld!

– Bácsi kérem, ne haragudjon! – válaszolta a fiú.

A férfit annyira elöntötte a düh, hogy nem is figyelte, mi van körülötte. A fiúcska így folytatta:

– Elnézést, de nem tehettem mást! Túl messze voltam ön-től, hogy meghallja a hangomat. Csak így állíthattam meg, hogy ne tolasson tovább.

És ekkor látta csak meg a férfi, hogy a kocsija mögött egy kerekesszékes felborult gyerek fekszik.

– Ő a testvérem, és egyedül előre ment a kerekesszékes. De túl gyorsan gurult és a járda szélén felborult, pont az ön kocsija mögé. Muszáj voltam megdobni, hogy megállítsam önt.

Ekkor a férfi nagyon elszégyellte magát, és segített visszatenni a fiút a kerekesszékesbe. Az eset után a kocsin sohasem csináltatta meg a fényezést, megmaradt emlékeztetőnek: ha megdobnak kövel, talán azért van, hogy a figyelmünket felkeltsék, nehogy valami nagy bajt csináljunk.

*

Jézus halk, szelíd hangon szól a mi szívünkhöz is. Néha nincs időnk meghallani, vagy túl elfoglaltak vagyunk, hogy figyeljünk Őrá. Néha meg kell, hogy dobjanak kövel ahhoz, hogy körülnézzünk, mi is történik az életünk útján, kik vesznek körül minket, milyen döntéseket hozunk, mi az, amit éppen véghez akarunk vinni...

Rajtad múlik: figyelsz a halk szelíd hangra, vagy megvárod, amíg megdobnak kövel?

Dsida Jenő: *Itt a helyem*

*Itt a helyem, itt kell állanom
egyenesen az élen.
Mint a betűknek is megvan a helyük
a könyvben s állniok kell.*

*Valami szörnyű nagy arc
mered fölénk az ismeretlenből;
báránfyellegek bodroznak az égen
s zajtalanul surran a hold.*

*Jól esik mosolyogni csöndesen.
Ha most lezuhannék a hegyről,
kiesne egy parányi, fekete betű
az Isten regényéből.*

A cipő

Forrás: kotoszo.blog.hu, szöveg: Füller Tímea

Ez volt az első netes rendelése. A neje sokáig nézelődött a különböző felületeken, míg kiválasztotta neki azt a furcsa, hosszúkás, fényes cipőt. Azt mondta, itt az ideje, hogy belejőjön a számítógép használatába. Nem olyan idős még. A férfi tétován kattogtatott, míg a kosártól a kész gombig elért. Éppen a jótékonysági báli szezon kezdetén tartottak.

Először idegeskedett miatta a felesége, hogy nem érkezik meg az a lábbeli, mire kellene. De aztán az élet minden területén leálltak a dolgok a pandémia miatt, és az idő szétfolyt, mint napon a hóember. Senki sem tudta, mi lesz ezután, és az egész cipőügyről megfeledkeztek.

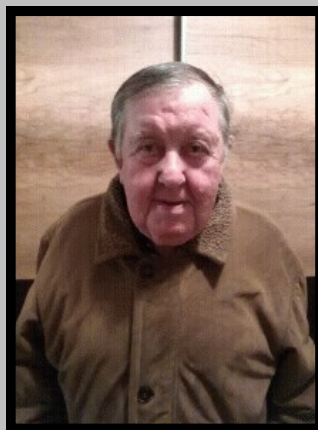
Egy borús júniusi napon aztán mégis becsengetett a futár a csomaggal. A nő éppen időpontot egyeztetett a fodrászával. Mobillal a kezében vette át a cipősdobozt, és unottan – bontatlanul – dobta be a férje többi holmija közé. Rá se nézett.

Végül a masszörfiú nyitotta ki a csomagot.

– Miért nem küldted vissza? – nevetett, mikor a nő elmesélte a malórt. – El se hiszem!

A nő kacéran nézett a szemébe.

– Kár lett volna. Épp a te méreted – mondta. – Én kérem, hogy fogadd el. Csak egy pár cipő, hidd el... Nem ezen múlik. Mind koldusok vagyunk, ez az igazság.

Kedves Gyászolók!

Szomorú kötelességnek kell most eleget tennem! Az egyházközség nevében engedjék meg, hogy pár gondolattal, gyásszal a szívünkben elkészöljünk Szűcs Imre bácsitól! Imre bácsi 40 évig szolgált az egyházban rábízottakat. Hűséges, kitarító, pontos volt! Még az

utolsó vasárnap is ellátta teendőit, pedig már nem érezte jól magát. Büszke volt arra, hogy a 40 év alatt milyen sok atyának szolgálhatott. Lóránt atyának sajnos csak ilyen rövid ideig. Szigorú volt és határozott, nem mindig lehetett vele megalkudni. Együtt örültünk az év végén összegyűlt egyházi adónak, büszke volt a segítőire, akik sokat fáradtak érte.

Sokat izgultunk együtt a templom felújításáért. Folyamatosan megbeszéltük, hogy egy-egy adott héten milyen munkálatok voltak. Bízattuk egymást, hogy Lóránt atya biztos nem hagy cserben bennünket, befejezi, amit elkezdett.

Az átadás délelőttjén megnyugodva már, halottam mikor azt mondta Lóránt atyának: „Hát atya, nagyon szép lett a templomunk.”

Sajnos csak rövid ideig gyönyörködhetett benne! Szerette a templomot, az utóbbi hetekben pl. délelőtt orvosnál volt, de este már ellátta a teendőit.

Azt, hogy hogyan tovább, még nem tudjuk, de szeretnénk méltó utódaid lenni!

Szomorú szívvel búcsúzik Tőled az egyházközség minden tagja, a Rózsafüzértagok! Családom nevében elbúcsúzóok én is!

*„Nem voltam jó, nem voltam rossz,
Azt kaptam mindig, ami jár,
És örültem annak, hogy ismertelek,
És ismertél Te is talán
Még néhány perc,
És új útra kelsz,
Pár perc,
Ne félj, ezt nem veszíted el,
De sajnos, most már menni kell!”*

Imre bácsi! Nyugodj békében! Isten Veled!

Szőlősgyörök, 2020. 11.06.

Ballér Józsefné Marika

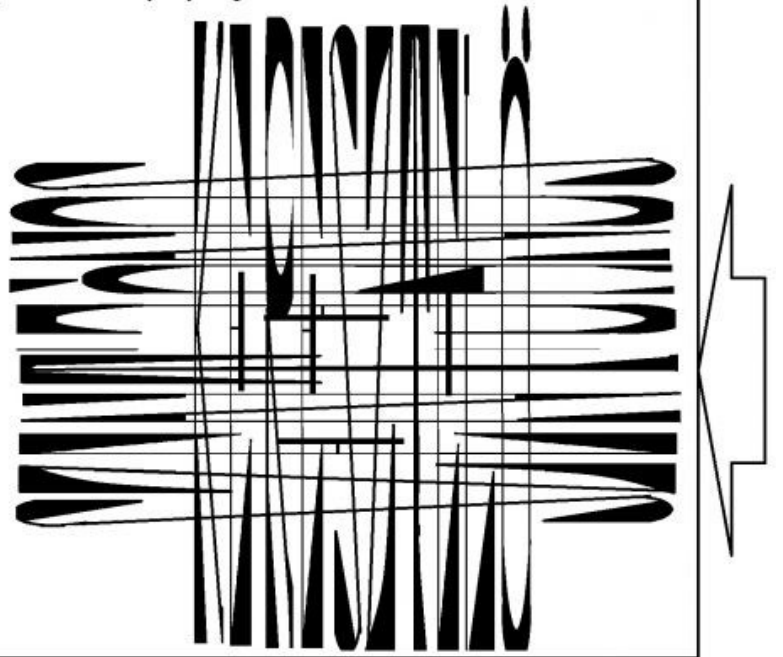

G y e r m e k o l d a l

BETŰFONÁS

Kinek a neve van elrejtve?

A választ így olvashatod el az alábbi ábrából: A papírlap széle felől, a nyíl irányába nézd az ábrát, mintha azt néznéd, poros-e a papír felülete.

„Köszönjük, élet, áldomásodat...”

Télnek mély álmából felébred a világ,
Üde kikeletet hirdet ezer virág.
Régeinek hamvából fakad sok új élet,
Fiatal a test és törékeny a lélek.

Csillagunk sugára nászt ül az ős földdel,
Millió sok levél vakítóan zöldell.
Érlel sok gyümölcsöt nyári napnak hője,
Erős most a test és sugárzó az elme.

Hirdeti a szüret idejét hűs szellő,
Takarja a napot sok-sok szürke felhő.
Ragyognak a lombok múltás színeiben,
Hanyatlik a test, de aranyló a szellem.

Télnek mély álmába elmerül a világ,
Csillog az ablakon gyönyörű jégvirág.
Fehér hó födi el a sok fáradt földet,
Bíbor vér váltja meg a sok fáradt lelket.
Húsunk földdel fődve, bűneink lemosva,
A test el van temetve, de a lélek végre tiszta.

Iharosi Péter
gimnazista, nagyatádi ministráns

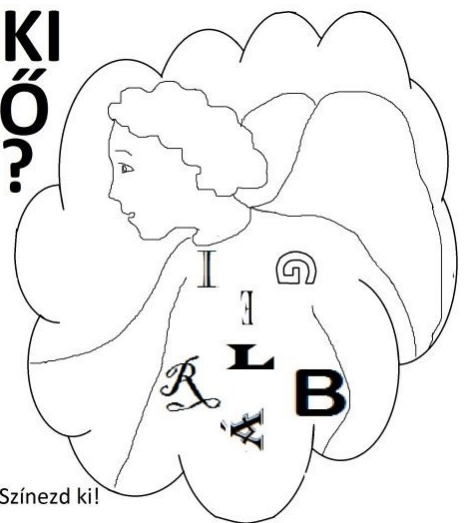
NÉVKERESŐ

Az itt felsorolt neveket keresd meg a táblázatban és ceruzával húzd át őket. Minden irányból lehetnek, alulról felfele, vagy visszafelé, vagy átlósan is! Az át nem húzott betűket összeolvasva egy különös látogató nevét kapjátok.

Dávid Sámuel
Mária Jézus
József Nátán
Lukács Pál

J	Ó	Z	S	E	F
S	G	A	Á	B	O
U	R	I	A	N	L
Z	D	R	G	E	U
É	I	Á	U	Y	K
J	V	M	A	L	Á
N	Á	T	Á	N	C
S	D	L	Á	P	S

KI
Ő?

Színezd ki!

A ruháján lévő betűkből állíts össze a nevét!

A név:

A szív autópályái

„A Teremtő megajándékozott azzal, hogy az emberi szívet operálhattam, és sok ezer ember szívét tarthattam a kezemben”
KŐ ANDRÁS INTERJÚJA

Verőcét elhagyva, Magyarút irányában, de nem oda tartva, hanem letérve jobb kéz felé, csodálatos táj tűnik elő. Erdő, csend és lovak szabadlják a teret, és a természet ölében érzed magad; s ami a legfontosabb: rejtetten a világ előtt. Itt él egy tanyán a szív – a „szentek szentje” (ő nevezi így) orvosa –, a betegek gyámoltója, pásztor, oltalmazója, Papp Lajos, lecsupaszítva mindenféle rangtól, szép jelzőtől és kitüntéstől (Széchenyi-díjas, Prima Primissima díjas stb. stb.), megmaradva egyetlen címmel, hogy az Akadémia doktora. A sorompója nyitva, itt köszönök rá lovak, kutyák és egyéb állatok társaságában, ahogy az ember a tanyát elképzeli. A karja tárva, a szíve nyitva, a béke szigetére érkezik a vendég.

– *Mióta él itt a tanyán?*

– Öt és fél éve. Amikor kétezer-nyolcban otthagytam a pécsi klinikát, mert nem voltam hajlandó a gazdasági főgazgató követelését végrehajtani, hogy bocsássam el a diplomások és a növények egy jelentős hányadát, orvosi pályám csúcán, hatvanéves koromban nyugdíjba mentem. Megszüntettem az állammal minden kapcsolatot, sőt a recept-írásról is lemondtam. Ebben az átmeneti helyzetben létrehoztam Budapestén egy tanácsadói irodát, amely abban különbözik a rendelőtől, hogy a beteg megvizsgálása után a kezelőorvos kap tőlem a gyógyítás mikéntjéről egy javaslatot, és ő dönti el, hogy elfogadja vagy sem. Öt és fél évvel ezelőtt, az ötödik infarktusom a Puskin utcai irodában ért. Pontosan tudtam, hogy a koszorúerek közül melyik záródott el; egyértelmű volt, hogy talán két órát még töltök az életben. És feladtam. Ültem a székben, és kértem a Jóistent, fogadjon magához. Igen ám, de közben gondolkodtam. Ha tudom, hogy mit kellene tennem, de nem teszem meg, akkor ez öngyilkosság. És ebben a pillanatban kimondtam és megvalósítottam azt, ami mindannyiunk rendeltetése:

„Uram, legyen meg a te akaratod! Ha te öt infarktus után visszapofozol a földre, akkor én is teszek valamit, hogy téged szolgáljalak; a családomat, a nemzetemet, az embert.” Ekkor határoztam el, hogy megváltoztatom az életemet. (...)

– *Miért hívják a vidéket Angyalvölgynek?*

– Én kereszteltem el így. Ezerkilencszázharminchéig egy zsidó férfi bérelte az egész földet. Mindenütt alma-, körte- és cseresznyefákat telepített. De okos ember lévén látta, hogyan alakulnak a dolgok a világban, és elhagyta Magyarországot. Ahogy ilyenkor lenni szokott, a nép birtokba vette a területet, de nem ápolta. Kezdeti elvadulni. Amikor bejöttek a szovjetek, ide, az erdőbe telepítették Magyarországot egyetlen városi, harcászati gyakorló területét, és az egész völgyet elaknásították. Amikor

elmentek, az aknákat elég tisztességesen felszedték. Ötven-hatvan évig ember nem tette be ide a lábát. Nagy erőgéppel és lánctalpassal dolgoztunk négy-öt hónapig, amíg a dzsumbujt kitakarítottuk, és visszadtuk a területet a természetnek. Ezzel angyal szállt le a völgybe...

– *Az időnek itt a tanyán egészen más dimenziója van, mint a városban. A filozófusok megmagyarázták a teret, de nem magyarázták meg az időt, pedig az idő a nyersanyaga minden létezőnek. Segítségével minden lehetséges; nélküle semmi. Az idő ezen a tájon, úgy érzem, ellop-hatatlan.*

– Teljes huszonnégy órában az enyém. Ez a legértékesebb tulajdonom. Állandó időzavarban voltam, ezért harmincöt év óta másfél óránál többet nem alszom. A munkamennem itt a tanyán is úgy alakult, hogy a tanyai munkákat végzem nappal – napjában egyszer étkezem: este –, és a sötétedés beálltával, majd éjszaka dolgozom. Kettő és négy között ismétlik a műsorokat a rádióban, majd meghallgatom a híreket, és utána szépirodalmat olvasok. Úgyhogy télen-nyáron fél ótkor kelek, és végzem a dolgomat. Két és fél-három óra körül kezdem el a szaka-

szos alvást. Az emberi agyról elvezethető hullámok négy csoportba oszthatók: alfa, béta, théta és delta fázis. Én leszoktam a legterhelőbb-ről, a thétáról, ami az álom-fázis. Nagyon ritkán kezdek el álmodni. Negyedórás, húszperces alvásaim vannak, és ez tölti ki a másfél órát. A mélyalvás a delta fázisban következik be. (...)

– *Azt is írja, hogy: „Soha ilyen boldog, nyugodt nem voltam.” Ez so-katmondó vallomás a hetedik X-et elhagyva.*

– Valóban, én soha olyan boldog nem voltam, mint most. Az igazgatás is teher volt számomra. Emberekért felelni, irányítani borzasztóan nehéz dolog. Egy kis túlzással azt is mondhatom, hogy egészséges se voltam: a Jóisten által teremtett koszorúér nem működik a szívemen, de van egy nagyon fontos tanítás, ami azt mondja, hogy bármelyik szervünket használjuk, pontosabban jól használjuk, az „életre kel”. Ezt úgy kell elképzelni, hogy a szívnek autópályái vannak – nekem már nincsenek. Az autópályákból ágazódnak el a főútvonalak – abból is csak egy-kettő van. De ha te mindennap az erdei ösvényt taposod, meghálálja a tested. Ha három évig nem taposod, benővi a bozót. Tudtam, hogy mit kellene tennem, de korábban nem tettem meg, a tanyán pedig naponta végzem a feladatomat. Nekem ez a nyugalom, ez a békesség, a könyvtár közelsége, tizenegyezer kötet rejtélye – és akkor még nem beszéltem kétezer-ötszáz kötetéről, amely helyhiány miatt Pécssett maradt – kell ahhoz, hogy alkotni, írni tudjak. Tizenöt éve írok könyveket. Nagyon igényes voltam mindig, de egyetlen szót sem szükséges megmásítani bennük, mert az a koncepció vezérelt, hogy én a Jóistennek akarok megfelelni. (...)

– *Azok közé az orvosok közé tartozik, akik szeretik leírni a gondolataikat. Miért fontos az ön számára az írás?*

– Mert a tengerparti homokban kicsi nyomokat szeretnék hagyni. Tudván azt, hogy ezeket a nyomokat a hullámok eltüntetik. De mégis: amit át tudok adni, az élesztője lehet a gondolkodásnak, tehát nem vesz el, csak átalakul. Mindig az a lényeg, hogy kaptál valamit a Teremtőtől, s ha meg tudod fogalmazni, add is tovább. De ennél több nem jár nekem. (...)

– **Az agykutató Freund Tamás azt nyilatkozta, hogy minél többet tud meg az emberi agyról, annál jobban megerősödik benne, hogy ez csak a Teremtő műve lehet.**

– A csoda mindig az, amit nem értünk, és Isten nyelvére szeretnénk lefordítani. Megjegyzem, Freund Tamás megválasztása akadémiai elnöknek a legjobb döntés volt száz év óta. Elsőrendű és -rangú ember, ő is ott volt Juhász-Nagy Sándor halálának tizedik évfordulóján a megemlékezéskor, ahol én indítottam egy előadással, hogy miért nem működhet a régi koncepció alapján a szív. És ő volt az egyetlen, aki minden szavamat megértette. Kétezer-nyolcban a NASA felkérésére megírtam egy tanulmányt, amelyben egyebek mellett az állt, hogy nagy bajban lesznek az űrhajósok, akiket a Marsra szeretnének küldeni, ha nem a szív működés és vérkeringés új elméletének tudatában képezik ki az űrhajósokat. Állítom, hogy a világon kevesen tudnak annyit a vérkeringésről, mint én. De ha úgy teszi fel a kérdést: mennyit tudok a vérkeringésről, akkor azt felelem, hogy szinte semmit. (...)

– **Van az életben valami, amit megbánt?**

– Semmit nem bántam meg, mert minden, ami rossz történt velem, annak a megtapasztalása és kijavítása volt a célom, és úgy fogtam fel, hogy az épülésemre szolgál. Rengeteg hibát követtem el, de soha embernek rosszat nem kívántam, soha senkit tudatosan nem bántottam meg. Márai írja a füveskönyvében, hogy nem lehet az ember egyszerre kiváló tudós, apa, testvér, férj és így tovább. Csak egy dologban lehet kiváló. Talán nem lett volna szabad megházasodnom, gyerekeket nemzennem. Van egy mondas, mely szerint minden sikeres ember mögött ott van egy nő. Én ezt a mondást megváltoztattam, és így hangzik: Minden sikeres férfi mögött ott van egy szenvedő nő. (...)

– **Itt a tanyán, ahol beszélgetünk, a szoba egyik sarkában imázsámoly áll. Mit jelent önnek az ima?**

– Az Istennel való beszélgetést. Az imádság nemcsak az Úristennel való kapcsolattartás azon része, amikor

köszönetet mondunk neki, hanem az is, amikor követelünk. Én a Teremtőtől követelem, hogy adja meg az irányt, hogy merre kell mennem. Kérem, könyörgök, követelem, hogy jelöld ki Uram számomra az utat.

Amikor elmentem egy zarándokútra, ötszázhatvan kilométert kenyéren és vízen tettem meg. A tizennyolc nap alatt két kiló negyven deka kenyeret fogyasztottam, és tíz kiló zsírtól szabadultam meg. Az első napokban még foglalkoztunk azzal, hogy mi van a világban, a családdal, de a hetedik-nyolcadik naptól beszűkült a tudatom, és megszakadt minden kapcsolatam a földi világgal. Hosszú kilométereket tettem meg anélkül, hogy emlékeztem volna arra, mi történt velem. Ostoba professzorként indultam el, mert azt hittem, a zarándokútra fel lehet készülni. Ezért aztán a hátizsákom húszkilós volt, elől volt még tizenöt kiló. Amikor az első lépéseket tettem meg, alig tudtam felmenni az esztergomi bazilika lépcsőjén, és azt éreztem, nem bírom tovább. Naponta átlagosan harminchat-harmincnyolc kilométert tettünk meg.

– **Miért kellett a zarándokútra elmennie?**

– Istenhez akartam közelebb kerülni. Nagyon fontos volt számomra az út, mert tudtam, hogy minden vallás alapítói, teljes táplálékmevonással, negyven napot töltöttek a pusztában. Krisztus is. Negyven nap alatt tisztul ki a test, és ilyenkor egy másik világba való áttérés sokkal könnyebb. A zarándokút vége felé egyre több időt töltöttem Istennel. Itt kaptam meg egy olyan erősítést tőle, amely nem mondható el szavakkal. (...)

– **A humanista, az együtt érző és a fájdalmat magára vevő ember miképpen vélekedik a világban zajló eseményekről: a lázongásokról, a rombolásokról, a brutalitásokról, a**

gyilkolásokról, amelyekről naponta hallunk. Milyen végállomásba toroklik ez?

– Az emberiség nehéz helyzetben van. A Sátán hatalmas erővel támad. Minden szenvedő embertársamnak azt mondom: tedd fel a kérdést, hogy te mit tudsz tenni a békességért. A többit bízd rá a Jóistenre. Beszéltünk arról, hogy csak az ember képes a rendtelenség felé hajtani a világot. De mint csúcsragadozó, ha nem tér észre, akkor elpusztul. Én hiszem a Jóisten teremtő kegyelmét, hogy megóv bennünket ettől.

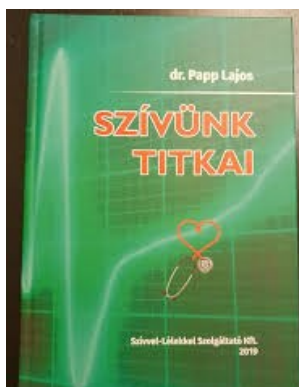
– **Adódtak az életében olyan események, amelyek a misztikum határát súrolták, és megmagyarázhatatlanok voltak?**

– Egyet emlétek. Nyolc-kilenc éve történt... Pécsi házamban egy rózsamotívummal bíbelődtem. Korábban, hogy ne szedje szét a fagy, húszkilós kövekkel rögzítettem. Nagypénteken bontottam le, de ahogy a magasból lenéztem, egy kis fenyőfára esett volna a kő, ezért rossz mozdulatot tettem, és öt méter magasból lezuhantam úgy, hogy fejfelével érkeztem az éles kövezetre. Először két és fél méter estem, majd utána buktam le a lépcső kövezetére. Kezem-lábam súlyos zúzódást szenvedett, a térdkalácsom eltört, megsérült a fejem, vérbe-fagyba, mozdulatlanul feküdtem fél óráig, amikor rám talált a feleségem. Az eset nagypénteken, pontosan délután három órakor történt, amikor Krisztust megfeszítették. Kibírhatatlan fájdalmaim voltak, de soha nem veszek be fájdalomcsillapítót. Megköszöntem az Úrnak, hogy átérezhettem szenvedésének egy szegmensét... Harmadnap, húsvét vasárnap, Krisztus feltámadásakor, egyik pillanatról a másikra, megszűnt minden fájdalom! A csontok pedig szép lassan összeforrak. (...)

– **Mit üzen azoknak a fiataloknak, akik orvosnak készülnek?**

– János evangéliumában ez áll: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!”

Az iménti cikk a sajtóban megjelent interjú szerkesztett változata.

Batta György: Egy mondat a szeretetről

Hol szeretet van,
Ott szeretet van
Nemcsak a Bibliában rögzült Isten
szavában,
Nemcsak jó anyák mosolyában
Megannyi mozdulatában,
Lelkük minden zugában
Ott szeretet van
Nemcsak bölcs vének tanácsában
Az évek ne a keserűséget teremjék
benned – a mérget –
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
És nemcsak abban, ahogy mindegyik
gondolatban
Másokért dobban a költő-szív szaka-
datlan
Ahogy az anya is ott lüktet végig a
magzatban
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
Nemcsak mikor az ujjak mell-
kupolákra simulnak
S forró szerelmi vágyban tüzesedve a
lázban
Hevülnek vörösre gyúlva akár az űrha-
jó burka
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
S fönnmarad holtodiglan
Nem számít, hogy a vágtyól feszülő
kupolából
Marad csak roskadt sátor az idő viha-
rától
S már nem az ujjak – dermedt pillan-
tások
Simulnak enyésző testmezőkre
Mik eltűnnek örökre
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
Nemcsak az estben aláhulló pehely-
ben
E máris tökéletesben, mert arányaiban
Jövendő világok váza – és remekben,
Mert simulásában, arcodra hullásá-
ban,
Ahogyan gyöngéden megérint az éj-
ben –
Abban szeretet van
S hol szeretet van, puska nem dörren,
Vér nem fröccsen, nem sújt tudatlan
ököl sem váratlan,
Edényeit a vér nem hagyja el a test-
ben,

Kering erekben, nem buzog sebekben,
Torkolattüzek ibolyákban égnek csak,
szelíd lángban
Hol szeretet van,
Ott szeretet van
Szamócafej a vércsepp – igézve né-
zed
Láthatsz fűszálat, áldott sörényes
fákat,
Tornyokat, kupolákat, de sehol kato-
nákat
Hol szeretet van,
Nem baj, hogy más vagy
Más a honod, a templomod, s nyelved-
ben,
Lélek-emelte versedben másként
Zendülnek az igék, csendülnek rím-
harangok
Hogy mongolos az arcod – szabad
Hogy a szavak hozzád vonuljanak
Mint hegyből a nyáj
És senkinek se fáj, hogy bennük még
Véreid rakta, Szent István-látta
Tüzek parázslanak, Mátyás felhői go-
molyganak,
Budai paripák fújnak, holtakért gyer-
tyák gyúlnak –
Ott nem félsz
Élsz csillagfényvel a szemedben
Nem gyűlöletben, hisz tudják:
Tüdő halványlik, szívomoraj hallik,
Oxigéntüzek égnek benned is, piros-
kékek
S lám, arcodon is közös a bélyeg
A halál-sütötte enyészet
Nézheted, mint állat bőréen a jelet
Hol szeretet van,
Elpusztíthatatlan
Úri áradatból, az időfolyamból
Arany szemcséit kimoshatod,
S a világot belőlük összerakod,
Mint ködből a tornyok, felhőből az
ormok
Ember s táj előragyog
Megláthatod minden keservek köny-
nyét
Fájdalmak fekete gyöngyét mert
Minden mi kín, a lélek-fény útjain
Hozzád is átszáll
Veled is munkál – fáj
Bárhol a zsarnok: égetnek szenvedő
arcok
Szemükből a kiáltás roncsoló sugár-
zás
Fenyőtű hördül törten füst-fojtva a
völgyben
Zengő kövekből hallik
Vizeken halál iramlík
Rémülten hordod kozmikus sorsod
Mint a bogár ahogyan löki-viszi a fo-
lyam
Sodorja hullt falevélen –
Nincs menekvés földön-égen?
Kérned eseten, félelem-sebzetten,

Idő-szegekkel verten a létkeresztben
Már-már abban a végső pillanatban
ahonnan tovább nincsen
S ekkor fénylik fel Isten
Lelkedben, minden sejtvedben
Általa emberré épülsz,
Már csak a jóra készülsz,
Röpít a kegyelem
Gyorsan, aranyló hit-burokban,
Virágzó, békét sugárzó,
S mint betlehemi fényzőn
Elönti bensődöt az öröm
Hogy benned szeretet van – kiapadha-
tatlan
Látod, hogy nővi be a világot
Mint fénylő moha, arcok s virágok mo-
solya
Halál nem rettent, serkent: a jóra
Törekedhetsz, másokért cseleked-
hetsz,
Nyújtod a kezéd, s tenyeredbe veszed
Akár egy cinege madárkát, a Földet
Ezt az árvát, ezt a vergődőt, vérzőt,
Lángokban égőt, csapzottat, meggya-
lázottat,
Simítod, ne remegjen,
Gyógyuljon, ne ernyedjen
Úri fán fényesedjen
Csak arról énekeljen:
Ahol szeretet van
Remény és jövő van!

Egy fiatal indián vadkacsákra vadászott a folyó partján. Fegyvernek csak egy parittyát vitt magával. Összegyűjtött pár kavicsot az ártérben,

és teljes erejéből dobálni kezdte azokat. Főképp a folyó partján leszálló madarakat vette célba. Az eldobott kövek nagy csobbanással estek a folyóba, kivéve azt a kettőt, amelyek halálra sebeztek két madarat. Amikor az indián visszatért a városba, hátizsákjában két kacsa, a kezében pedig egy kavics volt. A bazár környékén az egyik ékszerész meglepetten felkiáltott: – Hiszen ami a kezében van, az egy gyémánt! Legalább ezer rúpiát ér! A fiatal vadász elsápadt, majd elkeseredetten azt mondta: – Milyen ostoba voltam! A gyémántokat arra használtam, hogy megöljem a madarakat... Ha jól megnéztem volna őket, most gazdag lehetnék, a folyó vizsont már régen tovasodorta azokat.

*
Minden napunk olyan, mint egy értékes gyémánt. Ami számít, az az, hogy ne pocsékoljuk el őket „vadászatra”.

Megölöm, mert nem érzem, hogy szeretem – abortuszpropaganda az Azonnalin

Azok után, hogy Lengyelországban szélsőségesen agresszívan reagáltak az alkotmánybíróság magzatokat védő döntésére liberális, feminista és szélsőbaloldali csoportok, a magyarországi liberális sajtó magasabb fokozatra kapcsol a témában, és intenzívebb érzékenyítésbe kezdett. Egyszerűbben fogalmazva: nyíltan támogatja a magzatgyilkosságot.

Az azonnali.hu-n megjelent, nehezen vállalható szövegre írt reakciót Faragó Renáta.

Jóformán nem is az abortusz itt a fő kérdés, hanem az, hogy ha párszor randizol egy sráccal, aki iránt semmit nem érzel, akkor mégis miért osztod meg vele az ágyadat? Igaza volt, sajnos tényleg lotyó vagy. De nem a teherbeesés miatt, hanem mert odaadtad magad használatra egy sem mirekellő alaknak, aki nyilván kibújik az esetleges apai szerep felelőssége alól. Mégis mit várnak ilyenkor a nők? Használati tárgynak tekintik magukat, és utána meglepődnek, ha a férfiak is annak látják őket.

Azért az sem meglepő, hogy egy szexuális aktusból gyermek fogant. Nincs 100%-os fogamzásgátló módszer, ezzel nyilván mindenki tisztában van. Így nem árt feltenni magadnak a kérdést, hogy megér-e egy egyéjszakás kaland – egy idegennel, aki iránt semmit nem érzel – annyit, hogy az esetleges várandósság következményeinek a terhét is viseld. Ha a válaszod nem, akkor menj haza, olvass egy jó könyvet, és várj esetleg egy rendes pasira, akivel még ezt is el tudod képzelni.

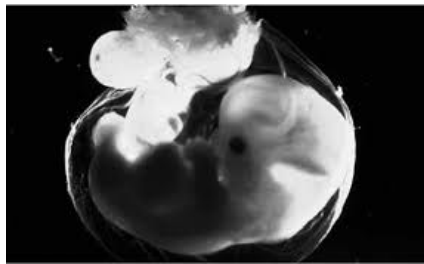
Nem ördögtől való gondolat, hogy nem teszed szét a lábad minden jöttmentnek. Sőt.

De lépünk is túl ezen az apróságon, és nézzük a tényeket! Nem érzel semmit az ultrahangos kép láttán...

nem is kell. Azt írod, nem szereted ezt a gyereket. Nehéz is lenne úgy várni érzelmeket valaki iránt, aki nem ismersz, nem látsz, hogy egy-két hete van jelen az életedben. A szeretet egyébként nem egy érzés, hanem egy döntés. Az érzéseknek időt kell adnunk, hogy kialakuljanak, oda a döntésből fakadó tettek vezetnek. 9 hónapos volt a gyermekem, amikor elkezdtem igazán szeretni. Addig nem éreztem semmit. Ettől még nagyon örültem neki, mosolyogtam rá, énekeltem, játszottam vele. Mindent megadtam, amire csak szüksége lehet, de a kialvatlanság, a szülés utáni depresszió, az a stressz, hogy egyik pillanatról a másikra megváltozott az életem – teljesen felemésztettem minden energiámat, és nem maradtak érzéseim senki felé.

Amint ez megoldódott, minden érzelmi szál kialakult, és megtapasztalhattam az igazi anyai szeretetet. Ugyanolyan türelem kell ehhez, mint egy párkapcsolathoz. Ott sem vagy szerelmes minden pillanatban, sőt hónapokig, évekig lehetnek mélyponton – ettől még a szeretet cselekedeteit ugyanúgy gyakorolnod kell a másikon, ha azt akarod, hogy újra legyenek érzelmeid felé. A gyermekedet sem tudod állandóan odaadóan szeretni, de ettől még mindent meg kell tenned érte.

Elvégre mi értelme élni, ha csak önmagamért teszek meg mindent és csak ma-

gamat szeretem? Nem azért vagyunk a világon, hogy mások életét szebbé, jobbá tegyünk?

Én azt is elfogadom, hogy nem szeretnéd az adott életállapotodban felnevelni azt a gyereket. Ehhez talán jogod van. De neki is joga van a saját életéhez. Ő csak élni akar. Nem tehet arról, hogy milyen körülmények között fogant. Nem tehet arról, hogy te nem szereted. Talán ehhez is jo-

god van. De megölni nincs jogod. Szüld meg, add meg neki a lehetőséget, hogy boldog legyen! Annyian várnak újszülöttre, akit örökbe fogadhatnak. Tedd boldoggá őket! Így talán megúszod a büntudatot, amit most már életed végéig hordozni fogsz. Tudom, most azzal jössz, hogy a te tested, azt csinálsz vele, amit akarsz, de nem! Az már az ő teste. Tartsd tiszteletben. Mindegy, mit mondanak a jogszabályok, te is érzed, hogy nem attól lesz valaki ember, hogy 11 hetes-e vagy 13. Ember ő, amióta csak megfogant. Csak szerencsétlen nem lehet azonnal egy 190 centis, jóképű barna, mert úgy nehezen lehetne kihordani. Egy utolsó gondolat azoknak, akik abortuszon gondolkoznak:

legyetek nagylelkűek!

Ez egyszer ne magatokra gondoljatok, hanem egy utolsó áldozatot hozzatok meg másokért: szüljétek meg, adjátok örökbe! És lehet, hogy akkor büszkén néztek majd a tükörbe, milyen nagy dolgot is tettetek.

Dr. Faragó Renáta

Hamvas Béla:

Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,

Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.

Kanyargós folyók tükörében láttam kelni a Napot,

Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.

Láttam az óceánt gyermekként ragyogni

Sirályokat felette felhőkkel táncolni,

Láttam a békét az emberek szívében,

Láttam az erdőket fürödni a fényben.

Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,

Láttam az embert, és láttam a zenét,

Láttam a földet szeretetben élni,

Láttam a csöndet a széllal zenélni.

Láttam Istent amerre csak néztem, Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,

S az Ő hangján szólt hozzám a szél,

Mint anya, ki gyermekének mesél,

Millió apró tükörben láthatod magadat,

Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

A Javító

Jakus Ágnes

Ezzel a címmel készült dokumentumfilm a Rákospalotai Javítóintézet intézményi lelkészének szolgálatáról. Kerekes Szabolcs egy évtizede kitartóan látogatja a bent lakó fiatal lányokat, hogy bizonyosságot tegyen az örömhír életetek átfórmáló erejéről. Vajon tényleg van kiút az ördögi körből? (...)

Rácsos ablakok, egy magányos lány a pálya szélén és a lappangó kérdés, vajon mi mindent élhetett már át ő és a többi lány – bár *A Javító* kerüli a hatásvadász jeleneteket, a képsorok így is eleget mutatnak, és ami igazán megrázó: a valóságot. Egy évig forgott a kamera a javító falain belül, hogy bepillantást nyerjünk egy olyan világba, ahol a zártság egyben védelmet is jelent a külvilágtól. A lányok lelkéért folyó harc tétje, hogy ez idő alatt rátalálnak-e a krisztusi szabadság belső útjára, ami kellően tág perspektívát és emberfeletti erőt ad nekik ahhoz, hogy ne ugyanoda térjenek vissza, ahonnan elindultak.

Bűnösök és áldozatok

„Gondolj egy helyre, ahol biztonságban érezted magad, például ahová gyerekkorodban szívesen húzódtál vissza” – kéri a lányokat az egyik csoportfoglalkozáson Kerekes Szabolcs. A befejezetlennek tűnő epizódból kiderül: nem mindenki tud ilyen emlékképet előhívni a múltjából, nem mindenki érezhette magát biztonságban gyerekként. Van, akinek nincsen családja, vagy ha mégis, az édesapja rendszeresen megerőszkolta vagy eladta, sokan a kábítószerekből lettek, úgy kerültek be a Javítóba.

„Olyan történeteket hallok, hogy én is csak sírok a találkozások után, olyan fájdalmakat, amelyeket nagyon nehéz elviselni. De azt mondja az Úr Jézus, hogy nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket megtérésre. Nehéz, amikor azt érzem, hogy túl magabiztos voltam, vagy nem jól csináltam valamit, és megbántottam őket” – mondja érdeklődésünkre. Ezek a lányok sokat sérültek, ők maguk is elkövettek bűntetteket, mégis sokkal inkább áldozatnak tekintik őket, semmit bűnösnek – teszi hozzá. A hazánkban százéves hagyománnyal bíró javítóintézeti

rendszer is így jár el, a lányok iskolai oktatást kapnak, szakmát tanulhatnak a falakon belül.

A haláltól elválasztó rácsok

„Amikor a lányok bekerülnek ide, az első előzetes szakasz rendkívül szigorú, korlátozza a kifelé való kommunikációt, találkozásokra pedig csak örök jelenlétében kerülhet sor. Ahhoz képest, hogy eddig szabadon élhettek, sokkoló erejű ez a változás. Általában pánik és mérhetetlen fájdalom, végigsírt éjszakák jellemzik ezt az időszakot. A lányok szembesülnek azzal, hogy milyen következménye lett annak, amit tettek. Ilyenkor arról beszélnek nekik, ne úgy tekintsenek erre, mint az életük tragédiájára, mert Isten keze van abban, hogy ide bekerültek. Az életük haladt egy úton idáig, de annak az útnak a vége halál. Kivétel nélkül mind-

annyian nagyon figyelnek ezen a ponton. Elmondom, hogy tudom, hogy nagyon fájdalmas, hogy elvesztettél mindenkit, de Isten megállított ezen az úton, és itt lehetőséget

kapasz, hogy más életet kezdj el. Ekkor feltámad bennük a remény, meglátják, hogy ez nem zsákutca, hanem van értelme. Rákényszerülnek, hogy elkezdjenek tanulni, és kis idő múlva hálásak is lesznek érte. Pszichológus beszélget velük, a nevelőjüket is felkészítik a fogadásukra, szép, ahogy a rendszer harcol értük, mindenki, aki munkatársként összefog a javítóintézetben” – meséli Kerekes Szabolcs. Ő maga heti rendszerességgel jár be a Javítóba, kiscsoportos foglalkozásokat tart, időnként istentiszteletet is, beszélget a lányokkal, nyaranta pedig táborba viszi néhányukat, illetve a falak közé hoz el egy-egy tábori programot.

A hit első és legkeményebb próbája

A legtöbb megtérő lány az előzetes szakaszban adja át az életét Krisztusnak. Első komoly hitpróbájukat azonban éppen az az időszak hozza el, amikor enyhülnek a szigorítások. „Miután megkapják a bírósági ítéletet, a legtöbbjük javító lesz, azaz a büntetési idejét tölti. Ebben a szakaszban már megszokták a rendszert, megtanulták, hogyan lehet áthágni a szabályokat. Kialakulnak nagyon rossz kapcsolatok,

megalázzák egymást, vetélkednek, vagyis rossz ellenhatás indul el, ami a hitben is hullámvölgyet jelent. Épp ezért próbálom felkészíteni őket arra, hogy számítsanak rá, mivel kell megküzdniük a Javítóban. Elkezdünk arról beszélgetni, hogyan kell nemet mondani akár az ingyen felkínált kábítószere, akár az egyéjszakás szexre vagy a rossz kapcsolatokra. (...) Vannak, akik erősen presszionálják a többieket, arra csábítva őket, hogy becsapják az öröket, becsempésszenek dolgokat. Nagyon nehéz világ ez azoknak, akik megtérnek, az első hely, ahol meg kell állniuk a hitben. Az egyik legnagyobb lecke, amit meg kell tanulniuk ebben az életkorban, hogy vállalják magukat, és ne a csoportelvárásokhoz hasonuljanak.”

Krisztust követő gyülekezetekre van szükség

Az esély a tartós változásra már az intézmény falain kívüli világban élő gyülekezeteken is múlik – hangsúlyozza Kerekes Szabolcs. „Idebent megismerik a keresztyénséget, vannak istenélményeik, ezért arra bátorítom őket, hogy ott, ahova visszatérnek, keressenek olyan gyülekezetet, amely képes arra, hogy befogadja őket. Az az ideális, ha van ifjúsági köre, és a közösség zenében, kultúrában vetélytársa lehet a baráti körüknek. Ez lehet számukra a megtartó erő, mivel a családjuk, barátai ellenkező irányba hatnak.” Ennek érdekében Szabolcs már a Javítóban töltött idő alatt is kiviszi istentiszteletre a lányokat.

A hit sekélyes marad, ha nem vagyunk képesek arra, hogy valós kapcsolatunk legyen Krisztus-tagadó, megtört, beteg vagy idős emberekkel – állítja. „Rajtuk keresztül olyan módon találkozunk Krisztussal, ahogy nem tudnánk az istentiszteleten meg a bibliaolvasásban. Ha megtettétek egyet is a legkisebbek közül, velem tettétek meg – mondja Jézus. Azok a fiatalok, akik imádkoznak a nem hívő osztálytársaikért, vagy azok a gyülekezetek, ahol a lelkész elviszi az ifiseket gyermekotthonba, kórházba vagy időotthonba, természetes módon képesek fogadni a javítóintézeti lányokat.” Kerekes Szabolcs a lelkési és gyülekezeti szolgálatot segítő Barnabás Csoport munkatársaként és a Reménység Magjai Alapítvány trénerként egyaránt erre buzdítja a lelkészeket.

„Sajnálatos, amikor sikeresen eljuttatjuk a ránk bízottakat a megtérésig, és utána állandóan erre emlékezünk. Nagy dolog a megtérés, de a keresztyén élet nem állhat meg itt. Az Úr Jézus azt mondja: tegyetek tanítványokká minden népeket, nem azt, hogy tegyetek megtértekké.” (...)

Kitekintő

A hit nem csereüzlet

– Gondolatok életünk középpontjáról

Forrás: Csermely Péter blogja 2.0

Amit tévesen hiszünk a hitről. Nem azért hiszünk, mert „mégiscsak kell valamiben hinni”. Nem azért, mert „mégiscsak jobb a templomban ülni, mint a kocsmában”. Nem is azért, mert „nem árt a gyermekemnek a vallás: legalább engedelmisséget tanul a szülei iránt”. A hit nem feladat. A hitnek nincsen haszna, és nincsen célja. Nem azért hiszünk, hogy ezért jutalomban részesüljünk. A hit nem csereüzlet: „Én hiszek benned, Uram, te meg cserébe elintézed, hogy én üdvözüljek.”

A hit nem menedék, amelyet csak akkor vesz az ember igénybe, amikor óriási bajba kerül. Nem azért imádkozunk, mert azzal el akarunk érni a magunk számára egy máshogyan el nem érhető, hanem azért, mert gyönyörűségesebb dolog megbeszélni a legfontosabb dolgainkat a mi Urunkkal.

Nem azért járunk gyülekezetbe, mert az lelkiileg segít minket, vagy mert így tudunk becsületes életet élni, hanem azért, mert itt tudunk örülni együtt Isten igéjének; mert itt részesülhetünk együtt a szentségekben; mert itt oszthatjuk meg hitünk és életünk boldogságát és bizonyosságát az ezt ugyanígy megélt testvéreinkkel.

Hogyan lehet szavakba önteni a hit lényegét? „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” (Zsid 11,1) Ahogyan Kálvin is rámutatott, ez az ige – amely szinte egyedül „definiálja” a hitet a Szentírásban – természetesen nem adhat teljes leírást a hit természetéről. Ugyanakkor három nagyon fontos támpontot ad nekünk: a remény, a bizalom és a meggyőződés támpontjait.

Az első támpontunk a remény. Ezekben a nehéz hónapokban ép-

pen nekünk szól Pál apostol igéje: „...a nyomorúság kitartást eredményez, a kitartás pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reményiséget. A reményiség pedig nem szégyení meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nekünk.” (Róm 5,3b–5; Károli-fordítás)

A második támpontunk a bizalom. A remélt dolgokban való bizalom. A bizalom helyén álló eredeti görög szó, a hüposztaszisz alapot, lényegét, létezősmódot is jelöl. A

bizalom a hívó ember létezősmódja. Miben bízunk? A pénzünkben? A kapcsolatainkban? Dehogy! A remélt dolgok-

ban bízunk: Isten ígéretében – amely nem marad beváltatlanul. Jézus megváltó áldozatában – amely bevégeztetett és örök. Abban a Jézusban bízunk, aki megígérte, hogy velünk lesz „minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20).

A harmadik támpontunk a meggyőződés. A nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Micsoda ez? Hiedelemgyűjtemény? Dehogy! Aki hisz, az a remélt dolgokban bíz, és annak ellenére meg van győződve az élet értelméről, a saját helyéről a világban, a Jézussal való szeretetkapcsolatáról, a jövőjéről, az életének és a halálának ékes rendjéről, hogy mindezt a saját szemével nem látja. Jézus ezt mondta a hitetlenkedő Tamás apostolnak, amikor feltámadása után megjelent neki: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” (Jn 20,29)

A hit mint szubjektív vallo-más. Számomra a hit a kegyelem elfogadása. A hit és annak elmélyülése folyamatos esemény az életünkben. A hit létállapot. A hit elrendezettséget teremt az életünkben. A hit békességet és boldogságot teremt. Isten felfoghatatlan, hatalmas erejű, szeretettel teli alapot ad a hitnek. Krisztus irányt ad

a hitnek, a keresztfára, a megváltás irányát, az alfa és az ómega, az út, az igazság és az élet irányát. A Szentlélek pedig mozgást és sebességet ad a hitnek.

Vianney Szent János arról volt híres a 18–19. század Franciaországában, hogy reggeltől estig kígyózott a temploma előtt azoknak a sora, akiknek meghallgatta a panaszaát és baját. Róla mesélik, hogy sokat köszönhetett egy parasztbácsinak, aki semmit nem tett, csak napok óta ott ült a templomban. A plébános odament hozzá: „Ha meg szabad kérdeznem, mit csinál?” „Nem csinállok én itt semmit, csak ülök, és nézem Krisztust. Ő pedig néz engem.” Számomra ez a történet valahol a hit lényege (amelyben az elcsendesedés később sok-sok cselekedetre indít).

Forrás: Evangélikus élet

Juhász Gyula:

Betlehemi üzenet a vakoknak

*Testvéreim, egy látó küldi néktek
Üdvözetül ma könnyes szavait,
Ki mindig fájón és szédülve nézett
Egy szép pokolt, mely földnek hivatik.
Ő onnan jött, hol a magas mennye-
nek
Szférája zeng és csillaga ragyog,
Szemében még e fény árnyéka resz-
ket,
Az édené, mit sírón elhagyott.
Mint nagy elődje, Milton, aki vak
volt,
Ő is szeretne látni víg eget,
Túl minden földi harcon és kudarcn
Felé örök világok intenek.*

*Testvéreim, itt mind vak, aki balgán
Tűnő örömben üdvöket kutat,
Ki istent vár a múltó gyönyör arcán:
Mind vak szegény, ki nem talál utat.
És nem vak az és ő meg fogja látni
Istent magát mind, kinek lelke fény,
Minden világi pompák csillogási
Kialszanak, ha Isten fénye kél.
Szeressetek: ezt mondja az Apostol
S ennél különbet nem mond senkise.
A betlehemi békés csillagokból
Üzeni ezt ma a Szívek Szíve!*

A vallás a lelkek kötőszöve

NÉHÁNY GONDOLAT A SAJTÓSZABADSÁG HATÁRAIRÓL ÉS AZ ÖNKORLÁTOZÁS SZÜKSÉGESSÉGÉ- RŐL

Fricz Tamás (Magyar Nemzet)

The economy, stupid! (szabad fordításban: A gazdaság a lényeg, hülye!) – ezt írta fel James Carville politikai guru Bill Clinton kampányközpontjának falára az 1992-es elnökválasztási kampányban. Ez a kissé keménykedő felhívás figyelmeztette az elnökjelöltet és a kampánycsapatot, hogy ne tévesszék szem elől egyetlen percig sem: az átlag amerikai választót elsősorban és mindenekfelett az érdeklő, hogyan áll a gazdaság, van-e, lesz-e munkahelye, mennyi fizetést kap és mennyit kell adóznia.

Ez a mondat jutott eszembe az elmúlt napok kegyetlen párizsi, nizzai, bécsi terrormerényletei után, különös tekintettel az elsőre, amelynek során egy 18 éves, csecsen származású migráns meggyilkolta és lefejezte Samuel Paty gimnáziumi tanárt. A kiváltó ok az volt, hogy a francia forradalom hagyományos hármas jelszavát – szabadság, egyenlőség, testvériség – használó gimnázium oktatója a -Charlie Hebdo nevű satirikus lap elhíresült Mohamed-karikatúráit mutatta be az órán, azt bizonygatva, hogy a szólásszabadság egyetemes érték, nem lehetnek előtte határok, nem állhatnak útjába korlátok vagy épp önkorlátozások.

Jól tudjuk, hogy a szerkesztőség még 2015 januárjában brutális terrortámadást szenvedett el, az akkori merénylet a szerkesztőségbe betörve számos munkatársat kegyetlenül megölték, s tették mindezt a Mohamed-karikatúrák megjelenése miatt. Öt évvel később sajnos még mindig ugyanezek a karikatúrák, illetve ezek iskolában való bemutatása okozta egy tanárember szörnyűségei halálát.

De most mégsem ezzel, hanem a sajtószabadság és a vallások viszonyával foglalkozom.

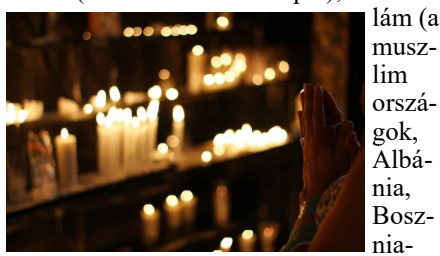
Vajon hogyan értelmezhető a sajtószabadság, valóban totálisan korlátlan-e? Kizárt-e, hogy létezzenek olyan témák, kérdések, dimenziók, amelyeknél mégis másféle megközelítést kell alkalmaznunk? Vagyis lehet-e olyan szempont, ami meghatározott, kivételes esetekben felülírhatja az általános sajtószabadságot, amelyet a klasszikus (nem a mai!) nyugati kultúrához tartozó emberek –

mint mi is – oly nagy becsben tartunk, joggal és indokoltan? Van-e kivétel, s ha van, mi az és miért kivétel?

Nos, ebben az összefüggésben jutott eszembe a Clinton-stáb szállóigévé vált mondása – A gazdaság a lényeg, hülye! –, de rögtön átfordítottam magamban erre a változatra: The religion, stupid!, vagyis: A vallás a lényeg, hülye! Mire gondolkodok? Nem túlságosan bonyolult dologra.

Arra, hogy a kultúrák, illetve tágabban a civilizációk mélyén mindig a vallás húzódik meg. Gyakorlatilag minden civilizációt és minden kultúrát egy sajátos szakrális hit, vallásosság alakított ki, ezek nélkül megérthetetlen és feldolgozhatatlan egy adott kultúrához és civilizációhoz tartozó ország, nemzet, nemzetállam karaktere, lelkisége, mentalitása és erkölcsi rendszere.

Samuel Huntington híres, A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása című könyvében – melyben indirekt módon Francis Fukuyama A történelem vége és az utolsó ember című művével vitatkozott – nyolc, ma létező civilizációt különített el egymástól. Ezek: a kínai (konfucionista), amelyhez Kínán kívül Vietnam, Korea, Szingapúr, illetve a kínai diaszpóra tartozik; a japán, amely a nyugatnak és a kínainak a keveréke; a hindu (India és részben Nepál); az iszlám (a muszlim országok, Albánia, Bosznia-Hercegovina); az ortodox kereszténység (Oroszország, Görögország, Románia, Szerbia stb.); a nyugati kereszténység (Nyugat- és Közép-Európa, Amerika, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland stb.); Latin-Amerika (Közép- és Dél-Amerika országai); s végül az afrikai és szubszaharai, még csak kialakulóban lévő civilizáció.

Jól látható, hogy mindegyik civilizáció lelki alapja, összetartó ereje, központi magja nem más, mint a vallás egyik vagy másik fajtája, legyen az a kereszténység, középpontjában Jézus tanításai-
val, az iszlám Mohameddel, a konfucianizmus Konfuciusz tanáival, legyen az a hinduizmus (vagy brahmanizmus), a buddhizmus Buddha bölcsességeivel, illetve a zsidó vallás az Ószövetséggel. A vallások nem követik pontosan az országhatárokat, sokszor valóban egy országon belül alakulnak ki civilizációs törésvonalak, mint például Bosznia-Hercegovinában, ahol egymás mellett van jelen a nyugati és az ortodox kereszténység, illetve az iszlám. A következ-

mények ilyenkor kiszámíthatók: ezek az eltérő vallásokra épülő kultúrák és – a legmagasabb szinten – a civilizációk egymással képtelenek a megbékélésre, a vallási ellentétek újra és újra feltámadnak, mint például a hinduista India és a muszlim Pakisztán között. Mire utal mindez?

Arra, hogy a civilizációk alapjait jelentő vallások olyan szakrális, a lélek mélyén meglévő hitek és hiedelmek, amelyek az adott vallási közösség, illetve országok kötőszövegét jelentik. A vallás, a vallási tanítók tisztelete olyan kovász, amit nem pótolhat semmi: sem a gazdasági jólét, sem a szociális rendszerek, sem maga az állam, sem érdekalapú közösségek, sem sikeresen megvívott háborúk és csaták. A nagy vallások legyűrhetetlenek, mert ezek adják a lélek tápját, azt, ami által az ember a létezésének értelmét megtalálja. Vagyis: a sajtószabadság racionális fel fogása nagyon fontos számunkra, a nyugati kultúrához tartozó emberek számára, és általánosságban elfogadható, hogy szinte mindent és mindenkit kritika, sőt gúny tárgyává lehet tenni a médiában. Lehet ez párt, kormányzat, állam, gazdaság, egészségügy, művészet, bármi. Azonban a vallások és azok alapítói különleges kategóriába tartoznak: a lélek részei, semmi közülük a racionalitáshoz, de nem is irracionálisak. Többek a racionalitásnál, nélkülük a lélek semmivé lesz.

Ezért azt mondom: mindent lehet kritizálni és gúnyolni a médiában, a vallások és a vallásalapítók viszont egyszerűen kivételek, mert az emberi civilizációk, a lelkek kötőszövegét alkotják. Ezt el kell tudni fogadnunk nekünk, a Nyugathoz tartozó civilizáció tagjainak. Az már a nyugati országok baja – és nem a miénk -, közép-európaiaké -, hogy ők elszakadtak szakrális, lelki alapjaiktól, elszakadtak Krisztustól. S ezért ők arra is képesek, hogy brutálisan önpusztító módon Jézus Krisztusról is undorító grafikákat tegyenek közzé. Ezzel pedig a saját lelki identitásuk alapjait, tulajdonképpen a létüket szüntetik meg.

De ettől még nem gondolhatják azt, hogy más civilizációk és kultúrák is ott tartanak, mint ők. Nem: az egyes civilizáció számára Mohamed, Buddha, Konfuciusz támadhatatlan. Mert szakrálisak, ezért a nyugati racionalitás alapján nem megítélhetők, a kulturális marxizmus alapján nem „dekonstruálhatók”.

Magyarul: a sajtószabadság csodálatos érték, de a vallások és azok alapítói érthetetlenek. Nincs értelme támadni őket, mert nem a kritika tárgyai. Tiszteletben kell tartani őket, mert az emberi lélek alapjai. Ezért mondom, amikor a sajtószabadság határaitól és az önkorlátozás szükségességéről beszélünk: It is the religion, stupid!

Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet. És új éneket adott számba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemlettek, és bíztak az Urban.” (Zsolt 40, 1-3)

„Várván vártam az Urat...”

A várakozás csodája türelemre és odafigyelésre készítet. A hit és bizalom megerősödik, és az ember egyszer csak belekerül abba az áldott állapotba, amikor szíve megnyílnak a természetfeletti felé. A várakozás sejteni enged, ekkor végiggondoljuk százszor és ezerszer, mi lesz, ha beteljesedik mindaz, amiben reménykedünk. Mint a szerelemben, amikor a szívünk választottjával való találkozásra készülünk. Amikor a várakozás már vágyakozássá fokozódik... Hiszen várni az egy dolog. Várván várni – az már valami többről szól. Itt már nem általánosságban beszélünk, itt már nagyon nem mindegy, mi fog történni. Minden fel lett téve egy lapra. Az igazi, szívből cselekvő várakozó kockáztat. Az ilyen jellegű várakozás sohasem passzív: attól hiteles és valódi, hogy tevékeny készülődéssel telik. Tervezget, álmodozik, végiggondolja számtalanszor milyen lesz, ha...

Nem jó, ha a várakozásunk túl hosszú. A Biblia szerint „a hosszú várakozás beteggé teszi a szívet” (Példabeszédek 13,12). Reményvesztetté tehet és elbizonytalaníthat. Ennek legfőbb jele az, ha várakozás közben kérdések merülnek fel bennünk, és az idő múlásával egyre többször és egyre hangosabban támadják reménységünk beteljesülését. De biztos? Vajon Ő is úgy gondolja? Nem pörögtem túl? Mit gondolhat rólam? stb. „... a beteljesült kívánság az élet fája (Példabeszédek 13,12), de a beteljesületlen várakozás a bizonytalanság útvesztője. Úgy vagyunk teremtvén, hogy egyszerűen szükségünk van happyend-re, célba érésre, pozí-

tív visszajelzésre, beigazolódásokra. Isten, a Vele való kapcsolatban tökéletesen megelégti lelkünknek ezt az elemi, olthatatlan vágyát. „Az igazak várakozása örömmre fordul, de a bűnösök reménysége semmivé lesz” (Példabeszédek 10,28). A várakozás beteljesülésének pillanatában semmivé foszlanak az odáig megtett út nehézségei. Mint mikor egy kisgyermek megszületik: a kilenc hónap terhe és aggodása, félelmei és lemondásai senkit nem érdekelnek többé, hiszen ott van az a személy, aki miatt az egészet végigcsináltuk. Már csak ő számít, már csak az ő jövője a fontos. A Krisztusra várásunk egyik legfőbb áldása, hogy jelenlétében mindig valami új kezdődik, és közelségében képesek vagyunk másként látni magunkat, másokat, helyzeteket, sorsokat. Ő a mi nagy beteljesedésünk. Vele, Miatta és Érte... Ez a várakozásunk nagy célja, Ő az életünk valódi értelme.

„és hozzám hajolt...”

Csoda, csoda és csoda! Belém lát, megérint, közel jön. Sokan, keresztényként is félnek ettől az intim, bensőséges kapcsolattól. *Nem kell azt túlzásba vinni* – mondják. Mintha valahogy mindig jobban szeretnének csinálni a dolgokat, mint ahogy azokat Jézus tette. Majd *mi* tudjuk, majd *mi* korlátozzuk, majd *mi* megadjuk a megfelelő keretet. Különbösen is, három lépés távolság tartásában jók vagyunk. Pedig Isten másképp gondolta. A golgotai keresztnél nagyobb túlzást nem láttam még. Az a pazarlás, amit Ő művel, ha szeretetről van szó, felülmúlhatatlan. Nem mérlegel, nem számítgat és nem szab határokat. Szeret, odahajol és cselekszik, nem csak beszél. Tetteinek mindig velejárója a változás. Az Ő hozzánk hajolása mindig változtat, alakít, formál. Ma már nem vagyok az az ember,

aki tegnap voltam. Növekedtem, változtam, alakultam, hiszen szelleme formált engem az elmúlt 24 órában is. Lemetszett rólam vadhajtásokat, vagy épp a tegnap még zöld, nyers gyümölcskezedeményeim mára már szüretre érettek.

„...új éneket adott számba...”

Egészen közel jön. Megérint, szívbe markol, beleteszi dalát a számba. Ez érintkezésről beszél nekem. Közelségről, ami megszentel és helyreállít. Reményt ad és felelem. Szeretem, ahogyan megosztja magát velem. Kedvem támad leutánozni Őt és ugyanígy tenni. Aztán lassan elkezdem tanulni megosztani magam másokkal, ugyanúgy, ahogyan azt Ő is teszi velem.

A Szeretet hamisítatlan jellemzője hogy ad, ad és megint csak ad. Hogy oszt és nem fél attól, hogy Neki nem marad. A Szeretet minden egyes megnyilvánulásával tanítani akar bennünket, hogy törvényei nem Földi törvények. Hogy nem leszünk kevesebbek, ha megosztjuk azt, amink van. Sőt! Növekedésünk és fejlődésünk kulcsa az adni tudás. A megosztásra való készség. Most 2016 adventjében sincs ez másképp. Törekedjünk hát arra, hogy várakozásunk ne öncélú legyen. Hogy mindaz, amit jelenlététől kapunk, élő vízként tovább folyják belőlünk, és mások építését, javát, örömét szolgálja. Ez az advent igazi haszna, ez karácsony valódi értelme. Várni, betelni, tovább adni. Legyen mindnyájunknak ilyen AD-ventje!

Pintér Béla

Bódás János:

Advent

-részlet-

**Szüless meg bennünk, tisztaság,
szüless meg bennünk, béke,
s tedd kezedet a vad világ
lázás ütőérére.**

**Szüless meg bennünk szeretet,
te legszebb lelki virtus,
teremts bennünk új életet,
szüless meg bennünk, Krisztus!**

forrás: hopehely.bloglap.hu

Kondor Katalin

Véjáték, vagy amit akartok

A világ gazdagjainak agresszív terjeszkedése minket is és sok más lenézett, kizsákmányolt országot a vesztesek oldalára taszít, s nem lehetünk boldogok, hogy e méltatlan szerepen másokkal is osztozunk

Az ígéret földje, ahová hajdan „kitántorgott hárommillió emberünk”, leszerepelt. Sokunkat nem lepett meg az, ami most történt, vagy éppen történik, s ki tudja, hová vezet. Nem lepett meg bennünket, mert régóta nem titok már, hogy van az a pénz, van az az erkölcstelenség, amellyel választásokat, csatákat lehet nyerni, hétköznapiakat és ünnepnapokat befolyásolni, s teljesen mindegy, hogy a folytonosan mantrázott bűvszó, a demokrácia létezik-e még, vagy már arra sem emlékszünk, hogy mit jelentett valaha.

Az Egyesült Államok választott. A nagyvilág szeme láttára csalt, hazudott, hamisított, fenyegetőzött, s már a látszatra sem ügyelt. A látszatra, amely korunk végtelenül erkölcstelen világában roppant fontosnak mutatkozott ez idáig, ám immár az sem számít. Agyon-technicizált világunkban az emberek ellenőrzésének már szinte minden módját feltalálták, éppen csak a legszükségesebbet nem, mégpedig a hazugságot automatikusan lehetetlenné tévő technikai eszközt. S mert ilyen nem létezik, hát napnál világosabb, hogy hol enyhébb, hol súlyosabb formában mindennapjainkat eluralta a sanda hazudozás, és ember legyen a talpán, aki eligazodik a hazugságtengerben. Az amerikai választást sem értékelhetjük másképp, mint egy fejezetét annak a végtelenül erkölcstelen, hazugságokra épülő és emberhez teljességgel méltatlan harcnak, ami a világban folyik. Régóta már. Háború ez a javából, s ezt minden gondolkodó ember látja és érzékeli, látják a politikusok is, csak éppen nagy részük nem meri vagy nem akarja bevallani, hanem mellébeszél. Ezt a háborút a világ újrafelosztásáért vívják, még nem mindenhol fegyverekkel, hanem többnyire pénzzel. S közben persze folyamatosan hazudnak az emberi arcukat éppen még őrző vagy megőrizni akaró polgároknak, jogállamosdit játszva, parancsokat, abnormális viselkedést és immár hétköznapi mézszálásokat is rájuk kényszerítve.

Nem lehet nem látni, hogy a világ gazdagjainak agresszív terjeszkedése minket is és sok más lenézett, kizsákmányolt országot a vesztesek oldalára taszít, s nem lehetünk boldogok, hogy e méltatlan szerepen másokkal is osztozunk.

Az Egyesült Államok botrányos választása, a törvények semmibevétele csak hab a tortán, mindössze annyit jelent, hogy immár szemernyi gátlás sincs a törvényszegőkben, a világ uraiban, mert valami miatt sietniük kell. Politológusok, külpolitikusok és más szakértők sokáig fogják még taglalni, elemezgetni mindazt, ami mostanában történt és folyamatosan történik az Egyesült Államokban és a világban, de magam, aki cseppet sem vagyok szakértő, csak egy szimpla civil, úgy vélem, ami most játszódik, az azt mutatja meg nekünk: íme a jövődők. A „mély állam”, azaz a háttérhatalom amerikai és európai urai végképp kimutatták foguk fehérét.

Már nem számít semmi, se törvény, se erkölcs, sem emberiesség, ez mind a sárba taposva, egy a lényeg, minél előbb rá kell telepedni a világra. Van az a pénz, van az a fegyver, van az a járvány, amivel lehet fenyegetni. S van

az a módszer, amellyel el lehet árasztani migránsoknak nevezett gyilkosokkal Európát.

Természetesen mindenkit foglalkoztat az a kérdés, miképpen lehet kimaradni ebből a végjátékból, ebből a méltatlan helyzetből. Feltettük már magunknak ezt a kérdést akkor is, amikor megannyi megalázó helyzetet kellett elviselnünk az Európai Unió állítólag egyenrangú országaként az elmúlt években. Ám egyelőre úgy tűnik, nem találtuk meg a megoldást.

Az sem mellékes, méghozzá nagyon nem az, vajon hagyják-e a háttérhatalom sanda urai s magyar csatlósait, hogy a saját utunkat járjuk? Egy civil ember erre nem tud válaszolni. Én sem tudok. Bízunk kellene. Magunkban, az imában, csodálatos íróinkban, költőinkben, tudósainkban s persze a Teremtő bölcsességében és igazságosságában. Például abban az üzenetben, amely így szól: „Egy nemzet soha nem az elvesztett háborúba, a levert szabadságharcaiba, az igazságtalan feldarabolásba pusztul bele, hanem abba és akkor, ha nemzettudatát, jövőjébe vetett hitét és reménységét, valamint mindezekkel együtt további létét, annak értelmét önként feladja.”

Átvétel a Magyar Hírlaptól
(A szerző újságíró)

Lelkitükör a nyolc boldogság alapján (Mt 5,3-10)

A KARÁCSONYI SZENTGYÓNÁSRA VALÓ FELKÉSZÜLÉSHEZ

Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

Van –e más kincsem Krisztusom kívül, amihez ragaszkodom, és nem tudom elengedni?

Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.

Szomorúságban mennyire találtam vissza az Úrhoz? Tőle vártam-e a megvigasztalást, vagy máshol kerestem azt? Megtapasztaltam-e már Isten vigasztalását?

Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

Krisztus szelídsége élt eddig bennem? Élt-e a ráhagyakozás boldogságát, vagy az ádámi: „majd én megoldom, majd a magam kenyerén leszek boldog” hozzáállás vezetett?

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.

Szomjaztam? Vágytam Őutána? Vagy mással próbáltam szomjamat csillapítani?

Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.

Mennyire volt jelen az életemben az irgalom? Tudtam-e úgy fordulni másokhoz, ahogy Krisztus irgalmas volt hozzám?

Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.

Mennyire őriztem tisztán a szívemet? Engedtem-e, hogy bármi befeketítse? Küzdöttem-e az ellen, amiről tudtam, hogy árt nekem?

Boldogok a békeességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.

Mennyire voltam békeszerző a világban? Családomban, munkahelyemen, környezetemben, vagy beálltam a sorba, a háború világát építve?

Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.

Meghoztam-e életem döntését Krisztus mellett? Vállaltam-e ennek minden következményét? Megvallottam-e, vagy olykor szégyelltem őt? Hitvalló-e az életem?

Forrás: Internet

HAGYOMÁNYOS SZABOLCSI TÖLTÖTT KÁPOSZTA

1 fej káposzta
1 db vöröshagyma
1 ek olaj
2 tk pirospaprika
10 dkg rizs
só
őrölt bors
50 dkg darált hús
1 kg savanyú káposzta
30 dkg tarja
30 dkg kolbász
5 dl sűrített paradicsom
7 dl víz

ELKÉSZÍTÉS:

A káposztát egy fazékba tesszük, felöntjük vízzel, majd kis lángon, forrástól számítva kb. 10 percig főzzük. Ekkor óvatosan kivesszük, és hideg vízbe tesszük, hogy minél előbb lehűljön. Ezután leveleire szedjük, majd a közepső, vastag, eres részét kivágjuk.

A hagymát apróra vágjuk, hozzáadjuk a felhevített olajhoz, és pár perc alatt üvegesre pároljuk. Ezután levesszük a tűzről.

A darált húst egy tálba tesszük, hozzáadjuk a pirospaprikát, a rizst, ízlés szerint sót és őrölt borsot, és alaposan összekeverjük. Ezután az elkészült töltelékkel megtöltjük az előkészített káposztaleveleket.

A savanyú káposztát kissé kinyomkodjuk, hogy ne legyen nagyon savanyú, átmoszuk, majd felvágjuk. A füstölt tarját nagyobb kokcákra, a kolbászt karikára vágjuk.

Egy tepsibe (vagy nagyobb lábasba) beletesszük a felkockázott tarját, majd ráterítjük a savanyú káposztát. Ezután megszórjuk a kolbászkarikákkal, ráhelyezzük a megtöltött káposztát. (én kicsi mélyedéseket csináltam a savanyú káposztába, és abba helyeztem bele a tölteléket)

A sűrített paradicsomot simára keverjük a vízzel, majd a káposztára öntjük (lepje el). Ezután fóliával lefedjük a tepsit, mielőtt a sütőbe helyeznénk.

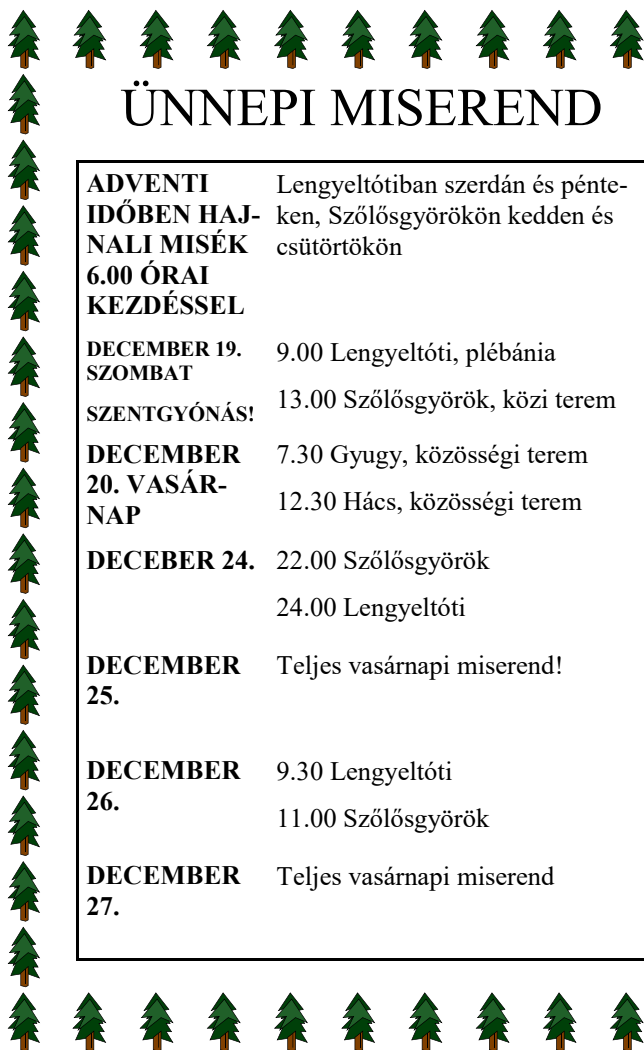
180 fokra előmelegített sütőbe helyezzük és kb. 90 perc alatt készre pároljuk. Mire a töltelék, a káposzta és a füstölt húсок puhára főnek, a leve nagy része elpárolog, és kissé besűrűsödik.

Tálaláskor tányérra helyezzük a tölteléket, mellé kanalazzuk a savanyú káposztát a füstölt tarjával és a kolbással.

Ünnepi asztalunkra ajánlja:

Huszár Rita

ÜNNEPI MISEREND

ADVENTI IDŐBEN HAJNALI MISÉK 6.00 ÓRAI KEZDÉSEL	Lengyeltótiban szerdán és pénteken, Szőlősgyőrökön kedden és csütörtökön
DECEMBER 19. SZOMBAT	9.00 Lengyeltóti, plébánia
SZENTGYÓNÁS!	13.00 Szőlősgyőrök, közti terem
DECEMBER 20. VASÁRNAP	7.30 Gyugy, közösségi terem 12.30 Hács, közösségi terem
DECEMBER 24.	22.00 Szőlősgyőrök 24.00 Lengyeltóti
DECEMBER 25.	Teljes vasárnapi miserend!
DECEMBER 26.	9.30 Lengyeltóti 11.00 Szőlősgyőrök
DECEMBER 27.	Teljes vasárnapi miserend

Ima karácsony igazi örömeért

Uram, bevallom: néha nagyon nehéz...

Itt a földön valódi idő van: percek, órák, napok...

Nálad ez nincs, hiszen Te végtelen vagy.

Velünk vagy mindig, mégis karácsonykor különösen is közénk jössz évről évre.

Bármikor találkozhatunk Veled, imádkozhatunk Hozzád. Ez az időszak mégis más.

Megajándékoztál minket, elküldted Jézust.

Egy kis tehetetlen babát egy hideg istállóba – és Ő a mindentünk lett.

Uram, nehéz a sok fény között Rád figyelni, és Jézus világosságát is meglátni.

Nehéz a pörgő percek közepette a végtelenséget megélni.

Nehéz az ajándék dobozok és csomagolópapírok között a Te ajándékodat meglátni, bontogatni.

Nehéz a tömegből kiszakadva a szűk családba megérkezni, jelen lenni, és annak örülni, hogy Jézus megszületett.

Jézus, segíts, hogy hagyjuk elbűvölni magunkat, ahogy sokszor a kisbabák elbűvölik a szüleit, látogatóikat.

Segíts megállni, csodálni, csendben lenni, mosolyogni, hálát adni.

Segíts legyőzni a nehéz körülményeket, a "saját istállónkat".

Segíts, hogy megéljük az ajándékozás igazi örömeit.

Segíts, hogy úgy tudjuk egymást szeretni, ahogy Te szeretsz minket.

Segíts, hogy igazi fényességet és melegséget adhassunk a világnak.

Forrás: Internet

Figyelem!

A szertartások időpontját és helyszínét a járványügyi előírások módosíthatják!

Kérem, hogy a karácsonyi szentgyónását lehetőleg mindenki végezze el a felkínált időpontban!

A következő Tóti Kagyló december 27-én jelenik meg.

A plébániai programok a tilalmak feloldásáig sajnos szünetelnek.

A betegellátásra (súlyos esetben) most is lehetőség van!

December 28-29-30-án a plébánia zárva lesz. Kérjük megértésüket!

**MINDEN KEDVES OLVASÓNAK
ÁLDOTT, SZENT KARÁCSONYT
KÍVÁNUNK!**

François Villon: Orléans Máriaát dicséző ének (részlet)

(Le dit de Marie d'Orleans)

„jam nova progenies coelo demittitur alto...”

Ó, boldogul fogant kis ág
Nem volt meddő a szent ima
Felséges liliomvirág,
Nekünk adott Isten Fia!
Ó, Áldott nevű Mária
Irgalmasságnak kútfeje!
Be jó szemünknek látnia,
Hogy béke száll a földre le!

A gazdagoknak: béke vagy;
A szegényeknek: oltalom;
A hamisoknak réme vagy,
Te újon sarjadt hatalom!
Hittel hiszem és jól tudom
Anyádnak méhe büntelen
Fogant s viselt sok hónapon
Ó, földre szállott Kegyelem!

Mészöly Dezső fordítása

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520